

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

6 (102) | 2008

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. in the USA

читайте в номері:

4	Не бійтесь! <i>Ігор Завірюха</i>	проповідь
5	Із Газової Камери — у Вічність <i>Ігор Завірюха</i>	Бібліотека проповідника
6	Древні календарі і вік землі <i>Білл Купер</i>	апологетика
8	З Єгипту <i>Чарльз Сперджен</i>	духовно-збудовуюча стаття
12	Чарльз Гаддон Сперджен <i>Олег Рошук</i>	Біографія особистості
16	Подарунок	сторінка для дітей
18	Благословення Господнє — воно збагачує <i>Микола Новосьолов</i>	місія "добрий самарянин"

Із уст немовлят
стор. 15

Філософія служіння
Української Баптистської
Теологічної Семінарії

стор. 20

Використовуймо час!

стор. 26

22	Святкування 40-річчя церкви і Свята Жнив в Першій Українській Євангельсько-Баптистській Церкві м. Санта-Барбара <i>Фаїна Бородіна</i>	життя церков об'єднання
23	Молодіжний "День Подяки" — у Подорожі!	життя церков об'єднання
24	Щасливі люди	життя церков об'єднання
25	"Хрищення — не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління."	життя церков об'єднання
25	Гості із Південної Кореї	життя церков об'єднання
28	Різдвяні традиції	історія
30	У лев'ячій ямі <i>Володимир Либідь</i>	літературна сторінка

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК духовно-просвітницький інформаційний журнал ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 266-8367,
e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

**Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.**

**річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:**

**Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.**

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

**При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.**

Підписано до друку з оригінал-макету ...08. Формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова
фабрика «Християнське життя»" м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

**Любі Брати та Сестри, Христос Народився!
Славмо Його !**

Сердечно вітаємо і поздоровляємо зі святом усіх християн — Різдвом Господа Христа, а також з наступаючим Новим 2009 роком!

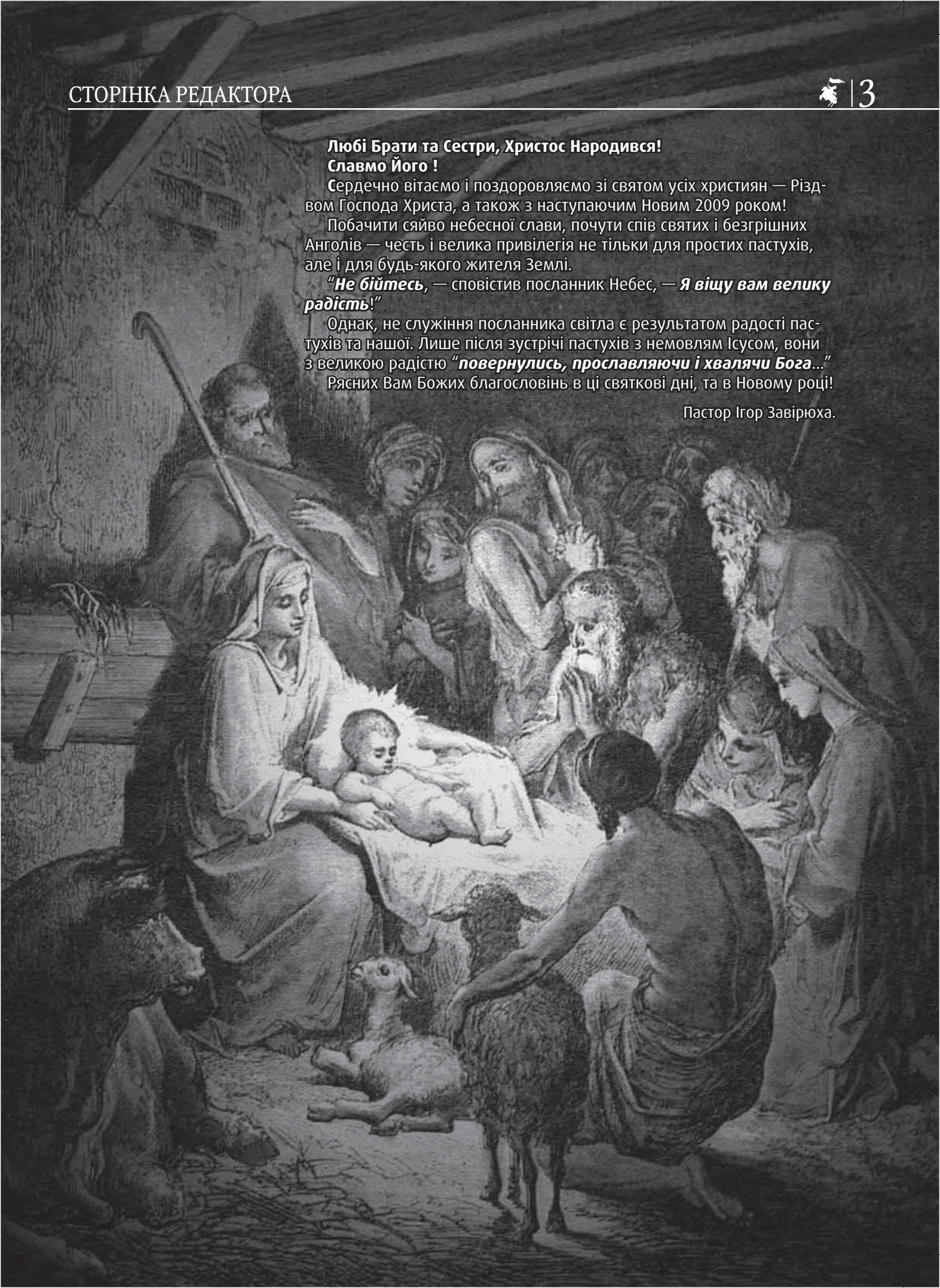
Побачити сяйво небесної слави, почути спів святих і безгрішних Анголів — честь і велика привілеція не тільки для простих пастухів, але і для будь-якого жителя Землі.

“Не бійтесь, — сповістив посланник Небес, ***— Я віщу вам велику радість!”***

Однак, не служіння посланника світла є результатом радості пастухів та нашої. Лише після зустрічі пастухів з немовлям Ісусом, вони з великою радістю ***“повернулись, прославляючи і хвалячи Бога...”***

Рясних Вам Божих благословінь в ці святкові дні, та в Новому році!

Пастор Ігор Завірюха.

Не бійтись!

Різдво Христове в 1818 році. В невеличкому містечку Обендорф, в Австрійських Альпах, молодий вікарій Йосип Моор написав вірш, котрий прославляє народження Ісуса Христа. Він приніс цей вірш органісту Францу Труберу і попросив написати музику на нього. В переддень Різдва вона була вперше виконана.

Звичайно, вони тоді і не думали, що цей гімн облетить увесь світ і стане самим популярним різдвяним гімном: “Тиха ніч, дивна ніч”.

В багатьох країнах світу ця ніч не є тиха і свята; навпаки — людство заповнене політичними і соціальними тривогами. Головний феномен нашого часу — страх. Щоденно газети свідкують нам про все нові регіони напруженості.

Такими ж реальними і трагічними є і наші особисті проблеми, про котрі, звичайно, не повідомляють газети. Тут на першому місці подружні стосунки, хвороби і страждання, відчай багатьох, хто втратив роботу. Скільки невеличково хворих, в рабстві наркотиків чи алкоголю. Здається, немає виходу з цього положення.

Ісус Христос знав, що настануть такі часи. Він наперед сказав: **“Люди будуть мертвіми від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться”**. (Лук.21:26). Чи відносяться ці слова до нас? І коли ми співаємо “Тиха ніч, дивна ніч”, чи не звучить це як романтичні мрії, що пробуджують в нас обманливу надію, котра не має нічого спільного з реальним буденним життям?

Але світлою потіхою сяють слова Ісуса Христа: **“Мир Мій даю вам”**. Згадаймо першу Різдвяну ніч 2000 років тому. Яскраво сяяли зірки на небі над втомленими пастухами. Вони зупинилися зі своїми стадами на ніч біля невеличкого села. В пагірковій місцевості неподалік від Вифлеєму, не було ніяких підстав сподіватися, що ця ніч буде особливою. Можливо, і сьогодні багато-хто думають, що нічого не зміниться у нашому житті. Але в Бога були інші плани.

В цю ніч Він Сам прийшов до нас. Прочитаймо Різдвяне Євангеліє від Луки: **“Аж ось Ангол Господній з’явивсь коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашилися страхом великим... Та Ангол промовив до них: *“Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що стане людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь.”***

Чи можете собі уявити, який страх напав на пастухів, побачивших Ангола Господнього? Але Різдвяна вістка Ангола починається такими словами: **“Не бійтись”**.

В свій час з’явився Ангол Марії і звістив їй, що вона в утробі зачне і родить Сина Божого. **“А Ангол промовив до неї: *“Не бійся, Маріє”*** (Лук.1:30). Коли Йосип дізнався, що Марія, з якою він був заручений, вагітна, то хотів відпустити її. Йому також з’явився Ангол і потішав його: **“Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачате в ній — то від Духа Святого”** (Мт.1:20).

Коли ж народився Христос, то знову з’явився Ангол і звістив цю подію. На цей раз він прийшов до пастухів у полі. Затамувавши подих від здивування, слухали вони слова Ангола: **“Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику...”**

Ці слова потіхи **“не бійтись”** говорять Ісус Христос сьогодні і нам. Ми можемо довіритись цій обітниці і сміливо зустріти страх та всі інші проблеми. Христос говорить: **“Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, — але будьте відважні: Я світ переміг!”** (Ів.16:33).

Ісус Христос запрошує тебе і мене принести до Нього всі наші турботи і проблеми: **“Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!”** (Мт.11:28).

Ігор Завірюха, Сіетл

Із Газової Камери — у Вічність

Ганс Шванцгрубер, офіцер есесовець, організатор і комендант Освенціма, на початку січня 1945 року милостиво задовільнив прохання архімандрита Григола Перадзе дозволити йому ввійти в газову камеру взамін одного польського єврея.

— У тебе велика сім'я, дружина, п'ятеро дітей, — говорив Григол Перадзе своєму сусіду по нарах. — Ти щоденно любишся чудом вцілілою фотокарткою, на котрій вони закарбовані. Війна наближається до кінця. Нам усім це добре відомо. Ти повинен жити, щоб знову зустрітись з дружиною і дітьми...

Через п'ять хвилин після "задоволення прохання" Григола Перадзе і його добровільного входу в газову камеру, лікар гауптштурм-фіурер зареєстрував у книзі жертв Освенціма смерть архімандрита, професора польського університету, грузина по національності, Григола Перадзе. Газ "Циклон-Б" діяв безвідказно. Освенцім, в котрому одночасно розміщували до 250 тисяч людей, встановив свого роду "рекорд": — на протязі доби в ньому знищували до 25 тисяч чоловік. Попіл Григола Перадзе був змішаний з попелом поляків і євреїв, українців і французів, англійців і югославів — з попелом більше ніж 3-х мільйонів людей, котрі за роки війни пройшли через Освенцім...

За роки існування Землі пройшли віки. Великий Художник і Творець, наш Господь зробив її прекрасною. Та комендант світу цього, котрий не втримався від початку, зумів створити земний крематорій. На протязі існування людини на землі, він спопелив безліч не тільки тіл, але і душ людей, сімей і народів — цілі покоління...

Та ось на Землю прийшов Ісус Христос, Первосвященник Бога Всевишнього, Син Божий, Котрий народився Сином Людським у Вифлеємській яслах. Народився, бо такий Божий план нашого спасіння від вічного Освенціма. Після задоволення прохання Отцем Небесним, Ісус Христос зійшов на Голгофу замість нас, щоб ми мали прощення гріхів та вічне життя. І в Книзі Життя було зареєстровано рукою Небесного Письмовця:

"Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!" (Ів.1:29).

"Він був сявом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів..." (Євр.1:3).

"Тому-то, входячи в світ, Він говорить: "Жертви й приношення ти не хотів, але тіло Мені приготував. Цілопалення й жертви покаянної Ти не жадав. Тоді Я сказав: Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже"!.. "У цій волі ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа один раз..." "А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назажди по Божій правici засів..."

(Євр. 10: 5-7, 10, 12).

Підготував Ігор Завірюха

Древні календарі

Білл КУПЕР

Думка про те, що Земля виникла мільйони, а можливо, і мільярди років тому, досить нова. Вона сформувалась наприкінці XVIII — початку XIX століття, після виходу друком книжок Хаттона і Лайелля. Ці вчені запровадили ідею, відому як **теорія уніформізму**, засновану на твердженні, що природні процеси завжди протікали так само повільно, як і в наш час, і, отже, образ Землі формувався поступово, протягом нескінченних тисячоліть. У межах цих уявлень не залишалося місця ні для відносно недавніх шести днів Творіння, ні для Ноевого Потопу. Автори теорії уніформізму (що послужила підвалинами теорії еволюції, яка з'явилася слідом) вважали за можливе спростовувати літопис Книги Буття. Дещо сумнівна привабливість теорії — скоріш філософська, ніж наукова — призвела до її майже загального прийняття.

Але, що знали про вік Землі наші древні попередники? Особливу зацікавленість до встановлення точної хронології своєї історії виявляли англосакси і бритти. І хоча є причини критично сприймати деякі дати у їхніх системах літочислення, ми все ж маємо недвозначне підтвердження того, що вони вірили у молодість світу (недавнє його Створення) і Потоп. Наприклад, версія англосаксонських хронік, відома як Parker Chronicle (Corpus Christi MS 173), стверджує, що з початку світу до 6 року від Н.Х. минуло 5200 років. Laud Chronicle (Bodleian MS Laud 636) подає трошки іншу дату того ж терміну від Створення світу — до 11 року від Н.Х. Причина розбіжності може бути або в помилці переписувача, або в походженні версій від різних джерел. Проте обидві хроніки відзначають, що 33 рік від Н.Х., рік Розп'яття, був 5226 роком від Створення світу. Інакше кажучи, англосакси вважали, що світ був створений близько 5200 року до Н.Х.

З іншого боку, в англосаксонських літописах знайдемо й таке твердження: "Від Адама до Потопу минуло 2242 зими". Було б цікаво з'ясувати, звідки англосакси взяли цифру 2242 роки від Створення до Потопу — Вульгата (латинський переклад Біблії) наводить цифру 1656 років для цього періоду, сходячись у цьому з відомим нам древньо-єврейським текстом. Адже англосакси не були обізнані із Септуагінтою (грецьким перекладом Біблії), що визначає період між Створенням і Потопом в 2256 років. Їхні обчислення, проте, цілком збігаються з британськими, які дійшли до нас завдяки Неннію: Від Початку світу до Потопу, 2242 роки.

Ірландці ж, навпаки, вважали датою Створення приблизно 4000 рік до Н.Х. Щоправда, з ірландською хронологією пов'язані певні проблеми, але вони стосуються періоду між Потопом і вторгненням мілетців. Єпископ Ашер (1581-1656) у книзі *Annalis Veteris et Novi Testamenti*, визначив 4004 рік до Н.Х. як дату Створення, і з 18-го століття саме ця цифра фігурувала у коментарях до Біблії.

Астрономічні цикли

Видатний учений Йосип Скалігер (1540-1609) найбільш прославився завдяки своїй книзі "De Emendatione Tempore", що вийшла з друку у 1583 році, яка проклала шлях *сучасній хронології* — науці про літочислення. На той час ця наука зане-

пала; вона настільки заплуталася в складнощах, що стала майже неприйнятною для практичного застосування. Скалігер поставив своїм завданням або вдосконалити її, або видозмінити повністю.

У "De Emendatione Tempore" він справедливо стверджував, що *Грегоріанський календар, введений в Європі з 1582 року*, був надто незручним інструментом для встановлення хронології подій минулого. Надзвичайна складність цього календаря приводила до помилок; одні неточності тягли за собою інші. Отже, Скалігер замахнувся покінчити з проблемою, і рішення було простим, як усе геніальне. Замість вказівки, що та чи інша подія сталася такого-то числа до чи після Різдва Христового, вираховувався порядковий номер дня, коли це сталося, (цікаво, що саме підрахунок днів ведеться в Книзі Пророка Даниїла й у Об'явленні).

Але якщо ведеться відлік днів, постає запитання: від якого моменту починати відлік? Відповідь очевидна — від першого дня Створення. Але коли був перший день? Скалігер спробував покінчити з проблемою, зосередивши свою увагу на трьох китах, що закладені в основі всіх календарів: на сонячному циклі, місячно-сонячному циклі і римському індиктіоні (п'ятнадцятирічному циклі обчислення).

Говорячи спрощено, сонячний цикл триває 28 років, місячно-сонячний цикл — 19 років, а римський індиктіон — 15 років. Скалігер зрозумів, що напевно би мали бути моменти у часі, коли ці три цикли починаються одночасно. Старанно прорахувавши, на якій стадії перебуває кожний цикл в останній момент підрахунку, він вів зворотній рахунок до того моменту, коли початок всіх трьох циклів збігся. То був 4713 рік до Н.Х. Шляхом простих арифметичних обчислень Скалігер визначив, що початок циклів збігається раз на 7980 років (це число отримано множенням 28 на 19 і 15). Період спільного початку циклів, названий ним Юліанським періодом, на вшанування свого батька, Юлія Цезаря Скалігера, розпочався 4713 року до Н.Х., і закінчиться лише у 3267 році від Н.Х.

На цьому фундаменті Скалігер збудував свою хронологічну систему. Заради зручності він визначив 1 січня 4713 року до Н.Х. **Днем Першим**, ведучи відлік своєї хронології від нього. Той факт, що три цикли (сонячний, місячно-сонячний

Дарі і вік землі

і римський індікціон) одночасно починаються в 4713 році до Н.Х., має важливе значення з погляду Біблії, оскільки у Книзі Буття 1:14 сказано дуже виразно, що крім здібності давати світло, Сонячну систему і зірки створено для того, щоб ми мали змогу вимірювати по них дні й роки. **Інакше кажучи, Бог створив гігантський годинник, і цілком природно було б вважати, що Творець запустив його саме так, аби за ним можна було визначити і загальний вік Всесвіту.**

Та перш ніж припустити, що Скалігер визначив точну дату Створення, пригадаємо, що він засновував свої обчислення на сучасних йому значеннях сонячного і місячно-сонячного циклів, якими вони були у 1582/83 роках. Вони зовсім не обов'язково збігаються з раніше наявними значеннями. Ми постійно переконуємося в невірності гіпотези уніформізму.

Відбувалося безліч катаклізмів, які можуть змінити значення циклів непередбачуваним чином. На локальному рівні (планета Земля) стався Світовий Потоп та інші геологічні катастрофи, здатні змінити швидкість обертання Землі та, відповідно, тривалість дня й року. Місяць переживав власні локальні катастрофи, які здатні вплинути на тривалість місячного місяця; та й Всесвіт загалом, цілком можливо, помітно "зістарівся" за минулі шість тисячоліть через неблаганну дію другого початку термодинаміки.

Зміни календаря

Існує безліч документальних свідчень про зміни, які сталися у веденні календаря як безпосередньо у післяпотопну епоху, так і пізніше (див., наприклад, Вихід 12:2). Чому виникла потреба у цих змінах? Зміщення в русі Землі, Місяця та зірок, і, отже, зміни у календарі, судячи з усього, виявлялися не поступово протягом величезного часу (як вважає більшість новомодних дослідників цього предмету), а стрибкоподібно — в такі моменти, коли для одного дня діючий календар підходив, а для наступного — вже ні.

Доводилося негайно вносити зміни, щоб виправити невідповідності, що раптово з'явилися. Справді, якщо зміщення в календарі, особливо місячному, накопичуються поступово, як нас намагаються запевнити, чому ж реформи календаря, які коригують ці зміщення, теж не вводяться поступово? Недостатньо просто припустити, як це робить більшість "пишучих" по цій проблемі наших сучасників, що древні упорядники календаря просто були поганими спостерігачами, не знали теоретичних основ астрономії і тому складали убогі календарі, які періодично мали потребу в корекції.

Якби люди в ті часи справді створили календар, непридатний для використання через допущені помилки, вони виявили б це протягом року-двох з часу введення його в дію і не стали

б чекати цілі століття, щоб виправити помилку. Якщо ж вони були такі нерозумні та неосвічені, то незрозуміло, як їм вдавалося справлятися з набагато серйознішими проблемами.

Календар Майя

Серед народів, які, як стверджується, не володіли ні вищою математикою, ні теоретичною астрономією, були Майя із Південної Америки. Майя, так само, як і Скалігер, вели підрахунок днів, щоб вирішити хронологічні і генеалогічні проблеми, із якими вони зіштовхнулися, відновлюючи свою власну давню історію. Сучасних дослідників дещо непокоїть той факт, що Майя вдосконалили своє літочислення днів приблизно за 6 століть до того, як Скалігер тільки-но розпочав думати про це.

Ми знаємо, що Скалігер був генієм; та чому-сь ніхто не говорить про геніальність Майя. Але чому? Чому сучасні автори наполягають, що у Майя не було ні теоретичної астрономії, ні системи теоретичної математики — попри численні факти, що свідчать про інше? У Чічен-Ітці (Мексика) є руїни гігантської обсерваторії Майя, коридори якої зорієнтовані за Сонцем, Місяцем та зірками. З допомогою цієї та інших подібних обсерваторій, Майя могли з великою точністю передбачати місячні і сонячні затемнення, вираховувати синодичний цикл Венери з точністю, якої було досягнуто нами тільки недавно.

Але, можливо, і в нинішній безумності є свій метод. Спробуємо співвіднести систему обчислення Майя і Скалігера. **День Перший** у Майя випадає на 584.283 день Юліанського циклу Скалігера, що відповідає у нашому обчисленні 10 серпня 3113 року до Н.Х. (*четвер, за моїми підрахунками*).

При цьому суттєво, що Майя, незважаючи на концепцію циклічності часу, тим не менше вважали, що катастрофа, яка зруйнувала світ і поклала кінець попередній ері, була спричинена водою — і вичислювали свою хронологію від цієї катастрофи. Інакше кажучи, вони розглядали Потоп як кінець попередньої ери і початок наступної. Цей факт дуже цікавий. Система підрахунку Скалігера, як ми пам'ятаємо, дала йому 4713 рік до Н.Х., і більш ніж ймовірно, що це приблизно співвідноситься з роком Створення.

Майя, проте, починають літочислення не від Створення, а від Потопу, і ця подія у їхній, не-скалігерівській системі відліку, належить до 3113 року до Н.Х. Віднімаючи 3113 з 4713, ми матимемо 1600 років — період між Створенням і Потопом, який чудово співвідноситься з періодом в 1656 років, визначеним за Писанням (за хронологією Вульгати — життя патріархів). Отож не дивно, що сучасні вчені відкидають цю інформацію, як і математику так і астрономію Майя. Якби я був атеїстом, я чинив би точно так, як і вони!

Християнський научно-апологетичний Центр.

З Єгипту

Єгипет має особливе значення в історії Ізраїля. Він часто ставав притулком для ізраїльського народу. В Єгипті поселився Авраам, коли в землі його мандрів настав голод. Туди потрапив Йосип, і завдяки цьому був урятований від своїх заздрісних братів, а будучи врятованим від смерті, став названим батьком дому Ізраїлевого. В Єгипет, як ми чудово знаємо, переселилася вся родина Якова, і там вона жила серед чужого народу. Там же Мойсей одержав освіту, що так знадобилась йому. З єгипетських трофеїв було зроблене начиння скинії, немов Бог хотів показати, що Він має намір прийняти з рук язичників приношення, що прославляє Його ім'я, як, втім, і в часи Соломона ліс для храму рубав тирський цар Хірам, щоб і погани могли взяти участь у будівництві храму в знак того, що вони теж будуть співспадкоємцями з Ізраїлем.

Але незабаром Єгипет для ізраїльтян став будинком рабства, країною, що загрожувала існуванню вибраного народу. Бог переслідував конкретну мету, коли тимчасово переселив його в Єгипет: родина повинна була перетворитися в єдиний народ. Людям треба було придбати багато необхідних навичок і вмінь, яким вони не могли навчитися, блукаючи по Палестині. Уроки були важливими, але коштували неймовірних страждань. Народ стогнав під ударами батогів, і зникав від непосильної праці: у залізні окови потрапила душа Ізраїля, і до неба піднісся великий і сумний плач. І, коли муки стали нестерпні, тоді наступив світанок звільнення: коли цегли треба було виготовляти у два рази більше, тоді народився Мойсей. Коли людина дійшла до немислимого гноблення іншою людиною, тоді Бог вивів ізраїльтян з Єгипту всупереч фараонові-тиранові. Єгипет був спочатку для них землею Гошен, землею достатку в дельті річки Ніл, але пізніше став Міцраїмом, що по-єврейськи означає Єгипет, місцем нещастя і випробувань.

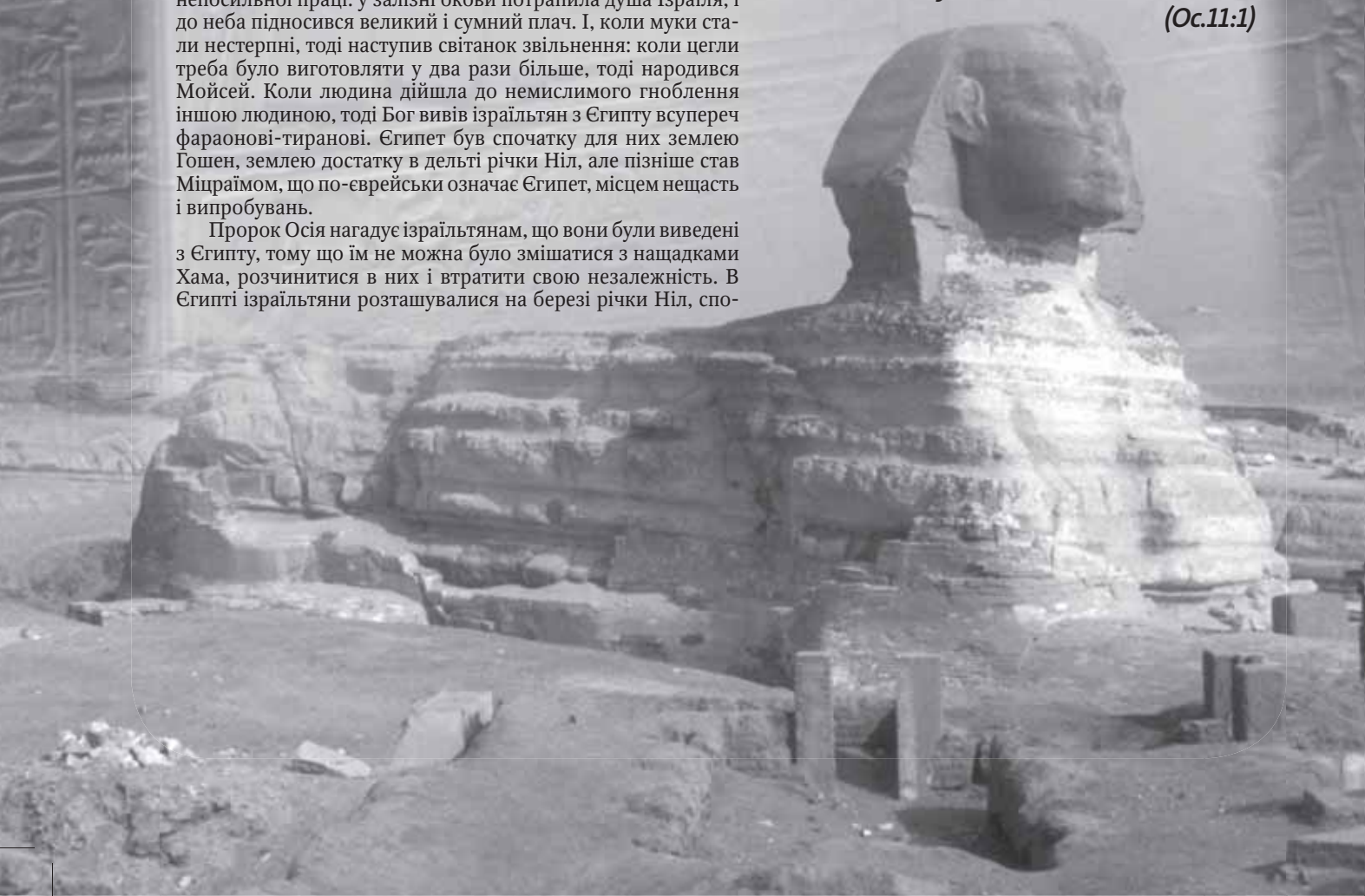
Пророк Осія нагадує ізраїльтянам, що вони були виведені з Єгипту, тому що їм не можна було змішатися з нащадками Хама, розчинитися в них і втратити свою незалежність. В Єгипті ізраїльтяни розташувалися на березі річки Ніл, спо-

“Ось Ангел Господній з’явивсь у сні Йосипові та й сказав: Уставай, візьми Дитятко та матір Його, і втікай до Єгипту, і там зоставайся, аж поки скажу тобі, бо Дитятка шукатиме Ірод, щоб Його погубити. І він устав, узяв Дитятко та матір Його вночі, та й пішов до Єгипту. І він там зостався аж до смерти Іродової, щоб збулося сказане від Господа пророком, який провіщає: Із Єгипту покликав Я Сина Свого.”

(Матв.2:13-15)

“Як Ізраїль був хлопцем, Я його поклав, і з Єгипту покликав Я сина Свого.”

(Ос.11:1)

чатку почували себе чудово. Але Бог не дозволив цьому довго тривати: незабаром вони стали рабами, і їхнє життя виявилось під погрозою. Отоді вони були виведені з рабства єгипетського й вийшли з нього за закликом Бога.

Народ Божий може опинитись у скрутному становищі, але він ніколи не буде знищений. Армія Бога може пройти через вогонь, не несучи втрат у полум'ї. Бог зробив живе насіння безсмертним, воно не може вмерти, тому що породжене від Бога. Із землі смерті, де кожний подих - мука, вони будуть покликані вічним голосом. Вибрані Богом можуть бути гнані, але ніколи не будуть вигнані. Але діти Божі не можуть залишитися серед таких людей, тому що Господь бажає зробити для Себе святий народ з Ізраїля й з усіх віруючих. З ураженого гріхом Єгипту Господь призвав Свій народ, який Він створив для того, щоб виявити Свою славу. Марновірство, що захлиснуло цілий народ, не могло погасити божественне життя в родині Божій. Іскра цього життя буде блискати над спокусами доти, поки Бог, що запалив цю іскру, не піднесе її Своєю десницею й не запалить від неї свічку на свічнику, щоб вона світила всім у домі (Матв. 5:15). Ні древній Єгипет, ні Вавилон, ні Рим не знищать царське насіння; церква вийде з усіх напастей, вийде ще більш чистішою й сильнішою. **“...З Єгипту покликав Я сина Свого.”** Ці слова гідні стати девізом віруючого, тому що вони щирі протягом усієї історії вибраного насіння.

Бог призивав вибраних із роду бунтівників, і коли зазвучав заклик, ніхто не міг їх утримати. Легше не дати сонцю зійти, чим тримати викуплених у постійному рабстві. **“Перед ними виламувач піде, вони продеруться та браму перейдуть і вийдуть із неї. І піде їхній цар перед ними, а Господь на чолі їх!”** (Мих. 2:13). Хто в цьому випадку зупинить людей? Бог як і раніше призиває їх. І поки останній вибраний не буде покликаний, буде звучати: **“З Єгипту, з усіх подібних до Єгипту місць, із найрозбещеніших і гріховних куточків, із найжорстокішого рабства покликав Я Мого сина”.**

Давайте звернемося до слів пророка Осії, щоб довідатися, який зміст він уклав у них у свій час. Він говорить про насіння Авраамове за тілом, покликане і країни-притулку, тому що Єгипет був країною-притулком для Ізраїля, тілесного насіння, і люди Ізраїля були покликані необмеженою в могутності силою Божою. Потім звернемо свій погляд на божественне насіння, покликане буквально з єгипетського притулку й виховане в юдейській землі, щоб воно могло стати славою Ізраїля. Далі ми поміркуємо про вибране насіння, про тих, хто даний Христу Отцем: ці люди теж повинні вийти зі світу, як би світ до них не ставився — привітно або вороже. **“...Устаньте й ідіть, бо тут не спочинок, — це за занечиснення ваше, що загладу для вас принесе, вирішальну загладу...”** (Мих. 2:10). Те ж саме Господь говорить сьогодні. І це істина для духовного насіння так само, як, і для Ісуса Христа, і для нащадків Авраама за тілом: **“...З Єгипту покликав Я сина Свого”.** Нехай Святий Дух буде вчителем у наших міркуваннях над цими божественними істинами.

І. Давайте помислимо про тілесне насіння Ізраїля, покликаного з Єгипту, тому що саме з єврейського народу починається історія цих слів. Вони заслуговують на особливу увагу, будучи частиною самої піднесеної лірики єврейської поезії. Звільнення народу Божого з Єгипту **“силою великою та міцною рукою”** було постійною темою пісні, що

народ ніколи не стомлювався співати, і яку ми теж не повинні стомлюватися співати, тому що наприкінці цього світу ми разом із душами викуплених будемо співати пісню Мойсея, раба Господнього, і пісню Агнця. Викуп “Виходу” назавжди залишиться найбільшим прообразом викупу, зробленого на хресті, тому обоє вони можуть бути з'єднані разом. Слова, які співалися про перший викуп, можуть бути використані й нами для вираження радості про порятунок від смерті й пекла.

Міркуючи про насіння Авраама за тілом, я хочу звернути вашу увагу: якщо ці люди покликані з Єгипту, то спочатку вони повинні були переселитися в Єгипет. У протилежному випадку вони там би не проявилися. Голод, який вразив увесь світ, погнав батьків майбутніх колін Ізраїля в цю країну. Господь послав туди заздалегідь людину, Йосипа, що зробив запас пшениці на сім років майбутнього голоду. Ізраїль відправився в Єгипет, щоб не померти, щоб зберегти життя, скориставшись допомогою Йосипа, що став на той час господарем землі Єгипетської.

Господь, бажаючи врятувати Свій народ від більшого зла, дозволив йому піти ніби по дорозі надії, але яка пізніше виявилась дорогою випробування. Бог може часом послати горе, щоб утримати нас від беззаконня.

Дорогий друг, Господь, що бачить твоє серце, знає, що тобі просто необхідно пройти через випробування, і тому ти опиняєшся в духовному Єгипті. Він може послати голод, щоб привести тебе туди, Він може викликати нещастя у твоєму житті, так що й твій розум, і твій дух будуть пригноблені, і ти будеш стогнати під вагою залізних оков. Але не думай про це як про щось неприродне, тому що все Боже золото повинне пройти через вогонь, що очищує. Однією з ознак вибраних Божих дітей є те, що вони страждають. Господь Ісус Христос сказав: **“Кого Я люблю, тому докоряю й караю того. Будь же ревний і покайся!”** (Об.3:19). Погодись, що якщо ти один із вибраних, ти повинен побувати в Єгипті, тому що Господь сказав Авраамові: **“... Добре знай, що потомство твоє буде приходоком в землі не своїй. І будуть служити вони, і будуть їх мучити чотири сотні літ.”** (Бут.15:13). Якби треба було придумати герб для вибраних, то в числі елементів цього герба були б вогонь, піч і палаюча лама. Навіть якщо світ служить тобі притулком, він незабаром неодмінно стане для тебе будинком рабства, і в цей будинок рабства ти ввійдеш, тому що під час страждань підготуєш себе до перебування на землі, у якій течуть молоко та мед.

Єгипет — рання школа, для деяких людей дуже рання; їхній шлях віри починається з похмурого ранку й лютої грози. Це служить їм на добро на все життя. **“Добре для мужа, як носить ярмо в своїй молодості ...”** (Плач Єр.3:27), тому Господь і говорить через пророка: **“Як Ізраїль був хлопцем, Я його покохав, і з Єгипту покликав Я сина Свого”.** Самі ранні дні своєї Ізраїль провів у Єгипті, і замолоду був покликаний звідти. Буває, що божественне життя не досягло в нас ще зрілості, і тому ми зіштовхуємося зі скрутними ситуаціями та проблемами й повинні пройти Єгипет, відчувати всю вагу страждань. Це один із Божих шляхів, який готує нас до волі, тому що той, хто ніколи не скоштував гіркоти рабства, не може оцінити насолоди волі, що дає людям Христос. Тому спочатку Ізраїль іде в Єгипет. Він сходить, щоб зійти.

Зверніть увагу, що саме в Єгипті, у найстрашніший час рабства, євреї вперше були названі синами Бога. Ізраїль

не був названий сином доти, поки Мойсей не прийшов до фараона й не сказав: **“Син Мій, Мій перворідний то Ізраїль. І кажу Я тобі: Відпусти Мого сина, і нехай Мені служить. А коли ти відмовиш пустити його, то ось Я вб'ю твого сина, твого перворідного”** (Вих.4:22,23). Бог був з Авраамом і називав його Своїм другом, але не сином, Авраам не звертався до Господа, як ми: **“Отче наш, що є на небесах”**. Ні Ісак, ні Яків не вимовляли цих солодких слів. Лише коли Ізраїль був у рабстві, тоді Господь дав одкровення про всиновлення Ізраїля й відкрито оголосив: **“Син Мій, Мій перворідний то Ізраїль”**. Він карає кожного Свого сина, якого приймає, і Він приймає Своїх дітей, навіть коли покарання ще відбувається. Ізраїльтяни були бідними, приниженими людьми, народом рабів, покритих цегляним пилом, змішаним з їхньою власною кров'ю, що стікала по спинах під ударами батогів доглядачів. Єгиптяни, мабуть, нехтували людьми, які так легко скорилися нелюдським вимогам: вони дивилися на них, як на плем'я рабів, у яких не вистачало духу повстати. Але саме тоді, коли євреї знемагають в роботі над цеглою, і їхні обличчя розпухли від сліз, Господь відкрито перед гордим фараоном називає їх Своїм народом, говорячи: **“Син Мій, Мій перворідний то Ізраїль”**.

Я уявляю фараона, його саркастичну й гордовиту усмішку: **“Ці раби, ці незначні цеглярі, яких нехтують навіть злиденні з мого народу, якщо вони первістки Єгови, тоді яка мені справа до них і до Нього?”** Запам'ятайте, брати й сестри, що Бог не соромиться Своїх дітей, навіть коли вони перебувають у найжахливішому стані. Нам сказано від Господа: **“...З цієї причини не соромиться Він звати братами їх...”** (Євр.2:11).

І слова Господа ясно зрозумілі: **“...І кажу Я тобі: Відпусти Мого сина, і нехай Мені служить. А коли ти відмовиш пустити його, то ось Я вб'ю твого сина, твого перворідного.”** (Вих.4:23). Хіба не благословенно піти в Єгипет, у країну нещастя, якщо там ми можемо довідатися про всиновлення Господом? Хіба не солодше бути навіть під тгарем рабства, якщо завдяки цьому ми довідаємося про краще, ніж коли-небудь, що значить бути сином, бути спадкоємцем і співспадкоємцем з Ісусом Христом? Він — первісток усякого твору, а ми — церква первістків, чії імена записані на небесах. Спадщина — первістка належить Ісусу, а значить, і нам у Ньому. Найкраще ми розуміємо це, коли наше серце перейняте жалем про гріх і коли наш дух тоне в проблемах. **“Я Господь, Бог твій, що держить тебе за правцю й говорить до тебе: Не бійся, Я тобі поможу!”** (Іс.41:13). **“Не бійся, ти Яковів черве, ти жменько Ізраїлева: Я тобі поможу, говорить Господь, і твій Викупитель Святий Ізраїлів!”** (Іс.41:14). Так, саме в єгипетському рабстві було отримано перше свідчення Духа, що народ ізраїльський — вибрані Богом діти.

Коли стало зрозуміло, що євреї — справжні діти Божі, тоді їх стали гнати за це. Земля, що була спочатку притулком, тепер стала розпеченою піччю страждань. І без того нестерпні умови праці були посилені. Новонароджених хлопчиків було наказано топити в річці. Виходили укази, у яких проявлялася страшна нетерпимість до євреїв. Брати, сатана знає, кого Бог називає Своїм сином, і прагне вбити цю людину, подібно тому, як Ірод хотів убити Ісуса. Коли народилася дитина чоловічої статі, дракон знав, хто він, і тому хотів убити його. Він випустив із пащі цілу ріку води, щоб захопити його. Але земля допомогла жінці, і їй

були дані крила великого орла, щоб вона полетіла в притулок, до свого місця, де її годували в безпеці від дракона (Об'явл. 12).

З того самого моменту, коли людина стає сином Божим, відразу ж сатанинське насіння починає витися до кола нього, щоб при можливості випустити свою зміїну отруту, або, принаймні, вжалити його в п'яту. Але Бог навчить свою дитину в ім'я Христа розтрусувати голову змієві. Будьте впевнені, що це ще одна з ознак вибраності. Усі, хто живе благочестиво в Христі Ісусі, повинні бути гнані. В історії з Ізмаїлом, народжений за тілом гнав народженого за Духом. Так відбувається й у наші дні. У кожного Давида є свій Саул, у кожного Неемії є свій Санваллат і в кожного Мордехая — свій Гаман.

Вслухайтесь в ці слова: **“...З Єгипту покликав Я сина Свого”**. Ізраїль повинен вийти з Єгипту, тому що Єгипет не був його долею, він був “чужою землею”. Брати мої, ми не є громадянами **“великого міста, що зветься духовно Содом і Єгипет, де й Господь наш був розп'ятий.”** (Об'явл.11:8). Дружній Єгипет не годився в долю ізраїльтянам. Навіть його найплідніша частина, земля Гесем, не була дана йому в долю. Вони не затрималися там довго, як написано: **“Виноградину Ти переніс із Єгипту, Ти вигнав народи й її посадив”** (Пс.79:9). Краще місце в цьому світі, навіть коли він ставиться до нас особливо тепло й м'яко, все-таки не те місце, де ми спокійно можемо відпочивати. Обійми Бога — правдивий притулок для Його народу, і там ми повинні шукати спокій. Якщо до нас, що живемо в цьому світі, приходить спокуса стати частиною цього світу й збагатитися скарбами Єгипту, благодать повинна допомогти нам залишити все це за спиною. Немає нам частини в цьому житті, і не одержимо ми свою справжню спадщину, поки не вступимо в небесне життя. Яків сказав перед смертю: **“...І наблизилися дні Ізраїля до смерті. І кликнув він до сина свого до Йосипа, та й промовив йому: Коли знайшов я милість в очах твоїх, поклади руку свою під стегно моє, і вчини зо мною милість та правду: Не поховай мене в Єгипті!”** (Бут.47:29). І Йосип наказав, щоб тіло батька не залишилося в землі фараона.

Не в Єгипті Господь збирався відкрити Себе ізраїльтянам. Він говорить: **“Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, — каже Господь, — і не торкайтесь нечистого, — і Я вас прийму, і буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете, — говорить Господь Вседержитель!”** (2Кор.6:17,18). Господь назвав Ізраїль Своїм сином під час виходу з Єгипту. І ви, і я повинні вийти із цього світу, вийти від усього, що зв'язує нас із ним, повинні бути буквально “відсічені” від нього, якщо ми коли-небудь сподіваємося пізнати Господа, нашого Бога. В Єгипті Бог був невідомий, але **“...знаний у Юді, Його Ймення велике в Ізраїлі!”** (Пс.75:2). Його народ не повинен постійно жити в чужій країні. Земля гробниць не могла бути домом для живого народу, чий Бог є Бог живий, тому написано: **“...З Єгипту покликав Я сина Свого”**; і погани знали це, тому що вони говорили один одному: **“Ось народ виходить з Єгипту, і закрив поверхню землі; тепер іди же, прокляни мені його, — може, я потраплю воювати з ним, і вижену його.”** (Чис.22:11).

Чарльз Сперджен
Переклав з російської Олег Рошук

Продовження в наступному номері

Конкурс

«Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка
Проповідника
запрошує прийняти
участь у конкурсі
«Найуважніший
читач Біблії».

№8

До уваги пропонується 10-ть запитань в кожному випуску журналу (5-ть питань по Старому Завіту, 4 — по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт на Біблійну вікторину).

Всього 120 запитань оцінюються в 120 кредитів.

На сім кращих переможців конкурсу чекає відповідний приз. (Ми вже

оголосили відповіді чотирьох попередніх конкурсів в минулих примірниках журналу. Але на прохання читачів, наступні відповіді оголосимо лише по закінченню конкурсу.)

Ми довіряємо нашим читачам і після кожного етапу конкурсу чекаємо відповіді на адресу редакції: Herald of Truth 37603 28th Ave. S Federal Way, WA

98003 USA або по електронній пошті: vistnykpravdy@gmail.com

Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання.

Ви можете підключитися до конкурсу на будь-якому етапі!

1. В Біблії, при яких обставинах зазначено, що роду людському необхідно замешкати всю землю так, "щоб Бога шукали вони?"
2. Котрим трьом чоловікам було разом 2881 рік?
3. Котрі два царі з поганими намірами шукали, щоб побачити Ісуса?
4. Хто до глибокої старості зберіг хороший зір і здоров'я?
5. Хто заплатив свій податок із живого гаманця?
6. Чи залишив пророк Ілля частинку свого прощства у письмовому вигляді?
7. Чоловік, котрий кожний рік голив свою голову і важив своє волосся?
8. Які слова Ісуса записані в Новому Завіті, але не в Євангеліях і не в Об'явленні?
9. Яку подію в історії Ізраїля відзначено (закарбовано) 12-ма камінними пам'ятниками?

10. Складіть і прочитайте починаючи від слова "Хто" біблійний вірш із книги Приповістей Соломонових:

Хто	же	той	ї
ду	ю	ре	ре
же	та	шу	ус
сво	сте	бе	сво

“Щиру правду кажу вам: усе те, що зв’яжете на землі, буде зв’язане на небі; і все те, що розв’яжете на землі, буде розв’язане на небі.”

(Єв. від Матвія 18:18).

Що мав на увазі Ісус, кажучи про силу зв’язувати та розв’язувати?

Ця розмова Ісуса зі Своїми учнями відбувалася в Галілеї (Мт.17:22), в місті Капернаум (Мт.17:24). Розмова почалася із запитання учнів про те, хто є більшим в Царстві Небесному. Відповідаючи їм, Христос висвітлює також і питання церковної дисципліни, і в зв’язку з цим Він промовив слова про зв’язування та розв’язування. Після закінчення цієї розмови Ісус покинув Галілею і відправився в Юдею. (Мт. 19:1).

Розглядаючи це місце із Святого Писання, ми бачимо, що мова тут іде про брата, який прогрішився. (Мт.18:15). Христос відкриває учням те, що необхідно зробити для того, щоб повернути свого брата назад в церкву.

Опис різних думок стосовно даного місця із Писання

1 Ісус цими словами заснував таємницю священства, яке має право прощати гріхи замість Христа. Ця влада перейшла на апостолів, єпископів, і ця влада має силу на всі віки. Священик наділений від Бога правом від Його Імені прощати гріхи. <http://www.is.switonline.com/diakon/21/21>.

2 Коли громада в молитві і послуху Слову Божому зв’язує людину дисциплінарним покаранням, то дії громади підтверджуються на небесах. Коли покараний покався і висповідався в своєму гріху, громада відновлює його в членстві церкви. Цей дозволяючий акт також дозволений Богом. Зв’язувати та розв’язувати можуть двоє віруючих людей. (Уільям Макдональд).

3 Ці слова Ісуса Христа не кажуть нам про те, що Церква може відпускати і прощати гріхи і тим самим вирішувати долю людини на землі і в вічності. Вони означають, що відносини, які ми встановлюємо з нашими братами і сестрами, дійсні не тільки на землі, а й на небі, тому нам необхідно встановити правильні, добрі відносини, відносини любові та доброти один до одного. П. І. Шатров.

4 Якщо людина, перебуваючи в церкві, пробує в гріху, і всі міри дисципліни залишаються безрезультатними, то ми можемо сміливо сказати, що його гріхи зв’язані із ним. Це Бог вже вирішив на небесах. А якщо він сердечно покається, то тоді ми можемо сказати, що його гріхи відпущені (розв’язані) і тому громада приймає його. Церква просто виконує те, що вже було зроблене на небесах. (Джон Ф. Мак Артур молодший).

Із вищезазначених поглядів на даний текст із Писання більш правдивим поглядом на дані слова Христа, на мою думку, є погляд про те, що коли община з молитвою і в послуху Слову зв’язує людину дисциплінарною мірою, ці дії підтверджуються на небесах. Коли ж грішник покався в своєму гріху, тоді громада відновлює його в членстві церкви; цей акт також затверджується Богом і на небесах. Крім цього, це місце необхідно розглядати в більш широкому приміненні. Все, що прийме церква, якщо це рішення згідне із Словом, буде затверджене на небесах, тому що Бог серед віруючих і керує ними.

Чарльз Гаддон Сперджен

(19 червня 1834 — 31 січня 1892)

Англійський проповідник і богослов, пастор найбільшої баптистської церкви в Англії. Народився в 1834 році в Англії, графстві Ессекс. За власним твердженням, свідомо почав сповідати християнську віру у віці 15 років. Христився 3 травня 1850 року, після чого переїхав у Кембридж, де почав свою проповідницьку діяльність. У 1858 році, уже будучи пастором невеликої баптистської общини, написав свою першу друковану працю — “Gospel Tract”.

З 1854 року Сперджен займає місце пастора у великій баптистській церкві Лондона, де швидко здобуває популярність як проповідник, і стає одним з організаторів Лондонської баптистської асоціації. Уже в 1855 році його проповіді стали друкуватися щотижня й широко поширюватися серед жителів Лондона й за його межами. Усього, по підрахунках

біографів, Сперджен за своє життя промовив близько 3600 проповідей і видав 49 книг.

8 січня 1856 року дві долі злилися в одну. Вінчання відбулося в церкві на Нью-Парк Стріт, шлюб проводив пастор сусідньої церкви д-р Олександр Флетчер. Люди зібралися в церкву за кілька годин до шлюбу і, незважаючи на те, що до цього дня приміщення було значно розширене, воно було переповнене народом. Цілий відділ поліції стежив за порядком на вулиці. Взаємна любов Чарльза й Сюзан ніколи не вгасала. У міру наближення старості вони випробували багато хвороб, але, проте, були дивно терплячі один до одного.

У 1856 році, оскільки власна церква не могла вмістити всіх бажаючих, Сперджен уперше почав проповідувати в концертних залах, де одночасно збиралося до

10 тисяч чоловік. У 1857 році проповідь Сперджена зібрала найбільше число слухачів — 23 654 чоловік, завдяки чому в пресі він одержав титул “короля проповідників”. У той же час, Сперджен не залишав і організаційної роботи. В 1857 році в Лондоні він організував пасторський коледж, який після його смерті в 1923 році був названий його ім’ям.

У 1861 році завершується будівництво нового церковного будинку, розрахованого на одночасну присутність шести тисяч чоловік. Церква одержує назву “Metropolitan Tabernacle”, тобто “Скинія Метрополітен”. Тут Сперджен продовжував служити до самої смерті. У зазначений період, крім регулярного видання текстів проповідей, Сперджен випускає збірники гімнів, а також ряд праць богословського характеру. Одночасно, очолювана ним церква активно

Герменевтичний аналіз

(Граматичний аналіз слів)

Так що ж означають слова *зв'язувати* та *розв'язувати*? **“Зв'язати”** — δεω — на старогрецькій мові означає: *заборонити, відпустити, виключити, закувати в кайдани*, а слово **“розв'язати”** — λύω — означає: *вирішити проблему, прийняти, звільнити, відмінати, оголошувати недійсним*. Якщо член церкви грішить і перебуває в гріху, церква зв'язує його, тобто відлучає. Якщо ж грішник покався, то церква розв'язує його, тобто відновляє в членстві.

Буквальне розуміння

Буквальне розуміння цього тексту дає нам можливість зрозуміти, що перше вирішується все на землі (*беручи за авторитет Слово Божє*), а потім на небі, таким чином церква на землі має владу вирішувати різного роду питання, бо Сам Бог перебуває із ними. (Матв. 18:20).

Свідчення з інших місць Біблії

1 В коринтській церкві був гріх блуду (1Кор. 5:1-7). Церква не прийняла ніякого рішення, і Павло вирішує віддати сатані того, хто згрішив, іншими словами вилучив його. А ще інакше можна сказати зв'язав його. **“Отож я, бувши відсутній тілом, але присутній духом, розсудив, мов присутній між вами: того, хто так учинив це, як зберетися в ім'я Господа нашого Ісуса і мій дух, із силою Господа нашого Ісуса, — віддати такого сатані на позибіль тіла, щоб дух спасся в день нашого Господа Ісуса Христа.”**

Із цього ми можемо зрозуміти, що цю дію церкви затвердив Господь на небесах і ця людина була віддана сатані. Але зроблене це було людьми разом із Богом, та Його силою.

2 В церкві виникло питання про те, чи потрібно обрізувати язичників, які навернулися до Бога. (Дії 15). Для

вирішення цього питання зібралися апостоли та старші церкви. Було обговорення проблеми, а потім було прийняте рішення. Зауважмо, що рішення приймали люди, але в 28 вірші ми читаємо: **“Бо зволилось Духу Святому і нам...”**. Дух Святий керував ними, і вони були зібрані в ім'я Ісуса. Тому рішення, яке було прийняте на землі, затверджене було і на небесах та було угодне Богу.

На основі цього можна зробити висновок, що:

- а.** Господь дав церкві повноваження приймати рішення відносно церковного життя так, що її дії будуть підтверджені на небі Богом.
- б.** Рішення церкви будуть мати силу в тому випадку, якщо церква буде зібрана в ім'я Ісуса Христа і все буде вирішено згідно Слова Божого.
- в.** Ці рішення церква приймає згідно з Божим керівництвом, і тому все, що прийняте на землі, буде прийняте і на небі.

Практичне застосування.

1 Христос дав нам, його церкві, владу виключати тих, котрі грішать, а в випадку їхнього покаяння, відновляти їх в церкві. Ця влада має силу і повноваження в тому випадку, якщо ми поступаємо згідно слова Божого (Мт.18:15-17).

2 Коли ми збираємося для вирішення церковних питань, нам необхідно в молитві призивати ім'я Христа, та просити в Нього мудрості для вирішення того чи іншого питання в церкві. Лише тоді Христос буде керувати нашими думками, і все, що вирішить церква, буде згідне із рішенням небес.

3 Для прийняття рішення необхідна єдність церкви як тіла Христового, в якому Він голова, в якому Він і керує. (Мт.18:19).
Амінь!

Віктор Щипайло

займається соціальним служінням, організовує в Лондоні сирітський притулок, відкритий у 1867 році й діючий дотепер. Цікава історія виникнення притулку. На молитовних зібраннях улітку 1866 року Сперджен заявив: **“Дорогі друзі, у нас велика церква, і ми повинні ще більше зробити для Господа в цьому великому місті. Давайте в цей вечір попросимо, щоб Бог послав нам яку-небудь нову працю, і якщо на неї знадобляться гроші, давайте помолимося, щоб були й гроші”**. Через кілька днів Сперджен одержав листа від місіс Хільярд, у якому говорилося, що вона бажає пожертвувати 20 000 фунтів на навчання хлопчиків-сиріт. З погляду здорового глузду така сума пожертвування була неправдоподібною. Сперджен спробував відмовитися від цих грошей. Спочатку він запитав, чи немає в неї близьких родичів, яким варто було б розділити цю суму, але вона запевнила його, що ніхто з родичів не залишився скривдженим. Тоді Сперджен запропонував віддати гроші Георгу Мюллеру й розповів їй про велику роботу, що той робив у Брістолі для сиріт. Але місіс Хільярд

залишилася твердою у своєму рішенні віддати гроші Сперджену для догляду за хлопчиками-сиротами, виразивши впевненість, що багато інших християн обов'язково побажають приєднатися до цього починання.

Помер Сперджен в 1892 році у Франції, у м. Ментона, де перебував на лікуванні. Похований у Лондоні.

Літературна спадщина Чарльза Гаддона Сперджена становить більше 60 томів проповідей і 140 книг по різних питаннях християнського богослов'я й духовного життя. Проповіді Сперджена вважаються класичними в протестантській гомілетичі, його праці переведені більш ніж на 35 мов світу й входять до числа найбільш популярної духовної літератури в баптистських, п'ятидесятницьких і інших близьких до них по вченню церквах. У своєму богослов'ї Сперджен дотримувався кальвіністських поглядів і консервативного підходу до трактування Біблії, категорично заперечуючи алегоричний метод тлумачення.

Підготував Олег Рошук
Арнольд Даллімор “Сперджен: биографический очерк”.
А. Мень. “Библиологический словарь”.

Шановні читачі журналу Вісник Правди!

На фото місійна рада, зліва направо:
Олександр Марчук, Анатолій Марар, Василь Біляк, Василь Шорналь та Андрій Луцьок

Час Божої Благодаті на землі продовжується, і церква Христова крім свого повсякденного різностороннього життя та служіння продовжує виконувати своє призначення на цій землі, виконання великого доручення Ісуса Христа — звіщати Євангелію всім народам, аж до краю землі. Користуючись нагодою спілкуватись через журнал, нам приємно поділитись з Вами тими великими Божими благословеннями, які ми отримуємо у нашому служінні.

В благословенних умовах поселив нас Господь, де ми не сіємо і не жнемо, не садимо і не збираємо, але все в достатку маємо. Щось подібне відбувається і в духовному житті у наших церквах, коли не розуміючи досконало мови людей, що проживають навколо нас, Господь все ж таки відкриває перед нами великі можливості бути якщо не місіонерами то співпрацівниками благовістя, співчасниками виконання доручення Ісуса Христа у поширенні царства Його на землі.

Місійний відділ Першої української баптистської церкви м.Федерал Вей, продовжує своє служіння, розпочате в 2001 році. За цей відрізок часу обновилися склад місійної ради: з липня місяця 2007 року відповідальним за служіння міс/відділу обрано благовісника церкви Анатолія Марара. Аналізуючи працю відділу за минулі роки, з'явилися нові ідеї та думки відносно пріоритетів

нашого служіння. Якщо до 2008 року наша праця полягала виключно у підтримці благовістя в Україні, то на сьогодні, ми побачили необхідність та можливість працювати і тут, де ми живемо. Отже, місцева церква продовжує місійну співпрацю в десяти областях України, — це фінансова підтримка:

- Служіння місіонерів, християнську радіопередачу "Слово життя", Музичний факультет Бориславської семінарії;
- Організація та проведення дитячих таборів для дітей невіруючих батьків за участю молоді місцевої церкви.

А також, крім співпраці з місіонерами в Україні, місійний відділ налагодує місійну працю тут, на місці нашого проживання, у штаті Вашингтон, — це:

- Відвідування місць позбавлення волі для підлітків та дорослих, виходців із колишнього радянського союзу;
- Планування та проведення в церкві євангелізаційних служб для невіруючої молоді.

Перші зустрічі та бесіди з молодими хлопцями, які опинилися в тюрмах, показали позитивні результати. Нарешті вони зрозуміли як без Бога далеко зайшли, як зіпсували своє власне життя і зараз раді зустрічам, охоче слухають духовні бесіди, читають Слово Боже.

Серед перерахованих служб в Україні, хочеться на сьогодні виділити ефективність благовістя через служіння для дітей. Це організаційна та духовна праця молоді місцевої церкви у дитячих таборах. Молодь вже три роки відвідує місіонерів у Миколаївській, Дніпропетровській, Кіровоградській та Волинській областях і проводить табори. Початок цього служіння був нелегким. Наприклад, у Миколаївській області люди під впливом священика та сільської влади віднеслись недружелюбно до гостей із закордону (тобто нашої молоді), і забороняли проведення таких служб, не пускали дітей. Але група молоді об'єдналась в молитві за цю справу, а також і церква, благословивши їх на це служіння, молилась за них. Перші дні дітей було мало, але бачучи і чуючи свідчення дітей, які почали відвідувати табори, з кожним днем дітей приходило все більше. Останній день закінчення табору став взагалі до болі вражаючим. Діти плакали, а з ними і молодь, ніхто з дітей не хотів розлучатись. Бачучи все це, батьки та голова сільської ради почали гостинно запрошувати молодь на наступний рік.

В Кіровоградській області також було протистояння влади... За день до заїзду дітей в табір пішов сильний дощ, і всі речі промокли, приймати дітей в таких умовах було неможливо. Єдине приміщення, яке могло б влаштувати дітей для проведення табору, була школа. Але директор школи категорично відмовив використовувати будинок "штундам". Молодь, вставши в коло і взявши за руки, в щирій молитві звернулись до Бога. Відповіді на молитву довго чекати не прийшлося, директор змінив своє рішення і в розпорядження організаторів табору представив всі класи школи. Господь зробив більше того. Із села приїхали дві підводи і допомогли перевезти весь багаж, всі речі в приміщення школи. В заключний день табору одна із вчителів цієї школи на вернула до Бога, і зараз працює в недільній школі. Це все робить наш Господь! Слава Йому навіки!

Ми запрошуємо всіх, хто не байдужий до рідного краю, з якого ми виїхали, молитись за працівників на Господній ниві, щоб через ці служіння ще багато людей на вернулись до Бога. Вітаємо Вас з Різдом Христовим і бажаємо всім читачам журналу "Вісник Правди" рясних Божих благословень у Новому 2009 році.

Підготував сторінку Олександр Марчук,
секретар місійного відділу

Із уст немовлят

“...чи ж ви не читали ніколи: — із уст немовлят і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу?”
Мт.21:16

Характер дитини, як сказано в тексті, формується вже з пелюшок. Поспостерігайте за 3-х місячною дитиною, як вона реагує на все те, що оточує її.

І як радісно батькам, коли дитя вже опирається на свої ніжки і робить перші кроки.

А скільки радості, коли їхнє дитя створює перші звуки, а потім слова “тато”, “мама”.

Дитина також повинна бути навчена звертатися хоча б в декількох словах до Бога. В її маленькій свідомості поступово виробляється думка, що Бог оберігає її тата і маму, що Він допомагає в усьому. Ось тому добре з раннього віку навчити дитину звертатися до Господа. Він чує дитячі молитви, тому що вони завжди щирі.

Багато віруючих не привчають своїх дітей молитися, і від цього дуже багато втрачають вони, і їх діти. Молитися дітей необхідно привчати з самого раннього віку, вранці, ввечері, перед їжею і після їжі. Робити це необхідно невідступно, без усяких виключень, тому що це могутній виховний засіб. Молитва не повинна бути холодною чи формальною. Таким чином, молитва стане сімейним диханням, повітрям дитини ще з малих років.

Всі повинні приймати участь в сімейних молитвах. Ніщо так не зближує дітей і батьків, як сімейна молитва і спілкування разом за столом, вільна бесіда, де діти можуть висловити свої думки і потреби. Де немає сімейної молитви, там немає зовсім спілкування, або воно є на нікчемному рівні. А тоді відбувається розбрат в сім'ї, а то й навіть її розвал: кожен йде своїм шляхом. Один не знає запитів серця іншого, його переживань, скорбот, журби.

Зовсім інша справа, коли в сім'ї є спільна молитва, та й не один раз, а двічі і більше: вранці, ввечері... Молитва, крім того, що посиляє благословення Божі, є ще і цементом, котрий з'єднує сім'ю в одне спільне ціле.

Особистий приклад батьків відіграє особливе значення у вихованні дітей. У нас, батьків, дуже часто не вистачає терпіння до наших дітей. Але давайте подумавмо: як ми-

самі ходимо перед нашим Отцем Небесним? Чи завжди ми слухняні Йому? А Він же нас довготерпить.

Ось тому, якщо в нас не достає терпіння до наших дітей, будемо на колінах просити його у Господа. Ніколи не будемо забувати того, що “...не діти повинні збирати маєток батькам, але дітям батьки.” (2 Кор.12:14)

Що ми назбираємо своїм життям для дітей, як послужимо їм особисто своїм прикладом — такими вони і будуть.

Прийде час, коли ми станемо перед Господом, щоб дати звіт в тому, як ми виховували дітей, котрих Він нам дав в піклування. Що відповімо ми Йому? Як відносились ми до цього таланту?

Коли Марія і Йосип поверталися з Єрусалиму, де були на богослужінні, і дорогою помітили, що немає з ними Ісуса, вони повернулися шукати Його і знайшли.

Якщо хтось із нас бачить, що немає з ним його дітей і є можливість повернутися, то вернімось, шановні батьки, на коліна наші. Будемо благати Отця Небесного і молитися за них безперестанку день і ніч. Життям нашим і побожністю до нашого Отця Небесного будемо давати добрий приклад своїм дітям, наставляючи їх в істині і навчаючи дисципліни в душі любові.

Будемо з лагідністю, з великою обережністю і любов'ю постійно нагадувати дітям нашим про Господа, про Його любов і про Його спасіння. “І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю. І будуть ці слова; що Я сьогодні наказую, на серці твоєм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш”. (Повт.6:5-7).

“Послухайте це, ви старші, і візьміть до вух, усі мешканці землі: чи бувало таке заднів ваших, або за днів ваших батьків? Оповідайте про це синам вашим, а ваші сини — своїм дітям, а їхні сини — поколінню наступному.” (Йоїля 1: 2-3).

Адам Вдовиченко

Подарунок

Була тиха ніч. На небі яскраво світили зорі. А
десь на вулиці лунали різдвяні пісні. Біля вікна
сидів Тарасик і линув думками у далекий Вифлеєм.
Він знав, що колись, дуже давно, там народився Ісус
Христос.

— Божий Син народився в яслах
на сіні, а в мене м'якень-
ке ліжечко, — думав
хлопчик...

І раптом пролунав
мамин голос:

— Тарасику,
час уже спати. За-
втра Різдво і нам
раненько
йти до
церк-
ви.

Хлопчик ліг у ліжечко. Але йому не
спалося. Він дивився на небо і на зірки,
які яскраво мерехтіли. Тарасик уявив
собі велику зірку, що освітлювала до-
рогу мудрецам, які йшли до Вифлеє-
му й несли дорогоцінні подарунки.

— А що я подарую Ісусу? — ду-
мав він.

Тарас зіскочив із ліжка, ввім-
кнув світло й почав перебирати
свої іграшки.

— Ось цього віслючка, — ше-
потів він. — Ні. Він дуже брудний.
А може, свою улюблену машин-
ку? Мені зовсім її не шкода для
Ісуса. Але це подарунок татуса.
А може, щось намалювати? А
може, літак, що його я змайстру-
вав з дідусям?..

— Тарасику! Що трапилося? Чому ти не спиш? — запитала мама.

— Знаєш, матусю, я хотів би щось подарувати Ісусу. У Нього ж завтра день народження. А я не знаю, що можу подарувати Йому. Чи малюнок, чи літак?

— Дуже добре, що ти хочеш зробити подарунок Ісусу. Але найкращим подарунком для Нього буде твоє сердечко, у якому Він оселиться і буде жити.

— А як це зробити? — запитав Тарасик.

— Схили свої коліна і попроси Ісуса, щоб Він простив тобі погані вчинки, оселився у твоєму серці, допомагав боротися з гріхами.

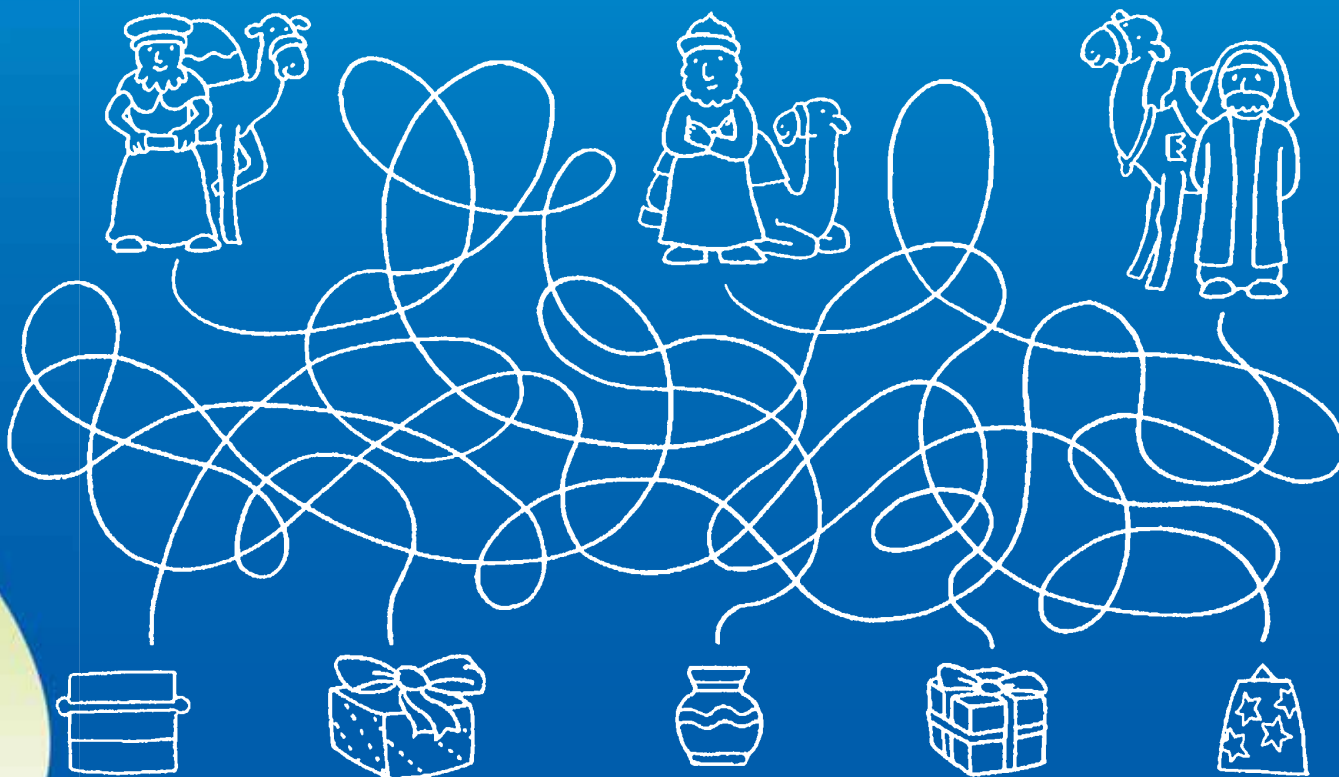
Хлопчик замислився, бо вранці штовхнув свого молодшого братика і не поділився з ним апельсином. А вчора не послухався мами і до пізнього вечора грався на вулиці.

Тарасик схилив свої коліна і запросив Ісуса у своє серце...

Любий друже! А що ти хочеш подарувати Ісусу на Його День Народження?

Мудреці поклонились Ісусу і принесли Йому дари

Знайди на малюнку лінії, які з'єднують фігурки людей з подарунками.

Прочитай про дорогоцінні дари мудреців в Євангелії від Матвія 2:11

the Good Samaritan

MISSION

*Любімо Правдою,
Ділом та Словом*

1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

Volodymyr Fedchuk

The Good Samaritan
Mission President
956 Harvest Dr.

San Jacinto, CA 92583
Phone: 951-766-9494

e-mail:

wfedchuk@hotmail.com

Volodymyr Kovalchuk

The Good Samaritan
Mission Treasurer

21030 Wilbeam ave. # 217
Castro Valley, CA 94546
Phone: 510-247-9604

e-mail:

wuebc@comcast.net

Благословення Господнє — воно збагачує і смутку воно не приносить з собою.

Пр. 10:22

Дорогі друзі, хочу поділитись великою радістю Божих благословень, які я одержав цього літа.

Я, місіонер місії “Добрий Самарянин”, живу і працюю в Карпатському селі Львівської області.

Наприкінці весни і на початку літа 2008 року розпочався новий вид служіння, вірніше праці з людьми, які стоять на обліку в Кримінально-виконавчій інспекції Сколівського і Стрийського районів.

В нашому житті радість і смуток ідуть поряд, як сусіди, що живуть на одній вулиці, часто ворогуючи один з одним, і, як правило, радість супроводжує смуток.

Ось і сьогоднішню радість праці в Божому винограднику, в служінні Царю царів супроводжував смуток.

Пам'ять повертає мене в 1998 рік і я добре пам'ятаю початок мого служіння Господу, свідчення людям про Ісуса Христа, яких опісля Господь приводить в Церкву. Брати довіряють служити проповідником в церкві м.Стрий. Наполегливо розказую далеким і близьким про Божий план спасіння, про Його вічну любов, хочеться всім допомогти, підтримати, розрадити, заспокоїти. Одним словом — в моїм серці живе перша любов. Невимовна радість наповнює мою душу, а смуток приводить мене на лаву підсудних. Ось дійсно „ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь” Іс.55:8-9.

В 1999 році був відкритий “кримінал” мого минулого, який полягав у незаконнім відкритті категорій на право управління автомобілем. На мене була заведена Особова справа, і хоч за давністю часу вона повинна була бути закрита, прокурор настояв на судовім розслідуванні, а я не відмовився. Звичайно, вибір був: дати хабаря, чи йти на суд. І я пішов на суд. Було дуже важко і тільки Ісус підтримував мене через домашніх, через братів, і Бог дав сили, я не спокусився... В скорому часі відбувся суд і мені дали два роки умовно, а далі я став на облік в Кримінально-виконавчу інспекцію м.Сколе, де і познайомився з начальником відділу І.Слюсаренко. Через декілька місяців мене по амністії зняли з обліку.

З начальником відділу ми залишилися добрими знайомими і на протязі більше десяти років при зустрічах я розказував йому про Ісуса Христа, про велику Божу любов, прощення гріхів і вічне життя.

Знаєте, любі друзі, бути під слідством і сидіти на лаві підсудних — це дуже страшно, і як важливо нам, послідовникам Ісуса Христа розказати тим людям, які можуть стати на суд і понести вічне покарання, що ні, не так, Бог в Своїй великій любові послав у світ Свого Однородженого Сина, щоб світ не загинув, а людина одержала прощення гріхів і вічне життя в Ісусі Христі.

В 2001 році я став місіонером і праця стала більш організована, цілеспрямована. Не все було гладко, бракувало навиків роботи. В районному центрі працювала виїзна бібліотека, ми виїжджали в села району, розказуючи людям про Ісуса Христа, показували християнські фільми, в результаті одна сім'я прийняла хрещення і стала членами церкви м.Стрий, декілька душ покалялись, зараз вони на заробітках в інших країнах. Настав час, що праця начебто і припинилась. Я звернувся до координатора місії брата І.Швеця про відмову від матеріальної підтримки з подальшим виходом з місії, на що брат мені і сказав: “Миколо, трохи почекай”.

Настав 2005 рік і Господь благословив мене служінням в військовій частині, яке продовжувється і до сьогоднішнього дня.

Можу сказати, що через це служіння сотні молодих людей почувли вістку спасіння, а ці юнаки — майбутнє нашої держави.

За рахунок матеріальної підтримки місії “Добрий Самарянин”, кожен солдат в день свого народження отримує подарунок, в який входять: Біблія, аудіокасети, християнська література. Закінчуючи службу в армії, ці подарунки вони привозять додому, таким чином Християнська бібліотека працює на всю Україну. За кошти матеріальної підтримки неодноразово закуплялись медикаменти і ліки для медичного пункту військової частини. Божих Вам благословень, щирі жертводавці!

В результаті добрих стосунків з командуванням частини, є дозвіл привозити на Богослужіння до церкви солдат строків служби. Це благословення, а смуток поруч — з цими юнаками по-батьківськи, по братерській любові ніхто в церкві не говорить. Ну такі прості речі, як подати руку, запитати як іде служба. Байдужість — ознака останнього часу. Але цей смуток мене з моїми помічниками (дружиною і дітьми) не

ранить, а заохочує робити більше, бути готовим, адже скоріе прийде Господь.

Служіння в військовій частині проходить регулярно, що можна ще бажати! В народі кажуть: “Від добра, добра не шукають” — це в світі, а ми — діти Божі.

10 вересня 2007 року відбулась зустріч місіонерів в м.Дубно з директором місії братом В.Федчуком. Аналізуючи працю інших місіонерів, став задумуватись над поширенням поля діяльності. Молився сам, звернувся до друзів з проханням молитись, до церков, які відвідував з проповіддю Євангелії. Час ішов і Господня відповідь прийшла через Начальника КВМ м.Сколе І. Слюсаренка, який запропонував офіційну співпрацю по духовному вихованню осіб, які стоять на обліку в інспекції. Офіційність полягала в укладанні угоди між двома сторонами. Із цієї розмови я зробив висновок, що цю частину праці з його підлеглими я підняти не зможу, а тому негайно звернувся за допомогою до директора місії брата В.Федчука, який гаряче відгукнувся на дану пропозицію.

Слава Богу, ще є такі працівники, які із-за океану бачать необхідність, перспективу і масштаб такої праці на ниві Божій. Брат В.Федчук саме для цього приїхав до мене і в м.Стрий, Львівської області. Відбулась двогодинна офіційна зустріч між представниками Державного Департаменту України з питань виконання покарань і директором місії “Добрий Самарянин”, результатом якої стало підписання Угоди про співпрацю.

Ця зустріч показала турботу силових структур про майбутнє держави, а також не повинні бути в стороні і ми, учні Ісуса Христа.

Аналогічна зустріч з підписанням Угоди відбулась в м.Сколе. Крім цього в м. Сколе брат Володимир і брат Іван Швець провели духовну бесіду з засудженим Богданом. Богдан виріс в

багатодітній сім’ї (17 дітей). Вихований священиком сільської церкви, пізніше став дияконом цієї ж церкви, яку і обікрав, спаливши Євангелію, за що і засуджений. Більше години продовжувалась розмова. Брати багато розказали Богдану про прощення гріхів, нове життя в Ісусі Христі. Підсумком цієї розмови були слова Богдана: “Я ніколи такого не чув, зі мною ніхто так не говорив”. Складаю надію на подальші зустрічі, яких і сам Богдан прагне. Це зовсім молодий чоловік, від якого відвернулось все село, як йому жити? А за нього Христос теж пролив кров. Він досить обізнаний в Писанні, але правди не знає. На пам’ять брати подарували Євангелію, яку Богдан обіцяв читати, а не палити.

Продовжуючи цю працю, я досить часто чую із уст засуджених слова: “Зі мною ніхто так не говорив, я такого не чув”. При таких масових євангелізаціях на стадіонах, радіо, телебаченні — це смуток.

Я так думаю, що настав час звіщати Добру новину людям, які ніколи не бувають там, де сіється Слово Боже.

Представники Держдепартаменту пропонують мені ще ряд районних центрів, де є потреба в духовній праці, але зрозумійте, я фізично це не можу робити, потрібні матеріальні витрати.

Перш ніж провести індивідуальну бесіду, вивчаю особову справу підсудного, потім слухаю, що говорить він, а далі скеровую цю людину на особисті відносини з Богом, в короткій формі фіксує висновок бесіди, який підшивається в особову справу підсудного.

Наведу декілька прикладів: Дмитро Г. (1991 р.н.) на перший погляд тихий, скромний, лагідний голос, а насправді хуліган, осуджений за крадіжку, а йому тільки 17 років. Хто забрав в нього майбутнє і хто направить на дорогу правди? В кінці бесіди на згадку про нашу розмову подарував йому книгу Дж.Буньяна “Путешествие

пилигрима в Небесную страну”, при наступній зустрічі Діма обіцяв розказати мені із прочитаного епізод, який йому по душі.

Юрій А. (1973 р.н.) хороше дитинство, відмінник в школі, призер математичних олімпіад, прекрасне майбутнє. На даний час відсутність пам’яті, розбите життя. Результат бесіди записаний в особову справу Юрія, і спільна молитва про прощення гріхів та читання Євангелії.

На даний час в Стрию стоять на обліку 180 чоловік і 70 чоловік в м.Сколе.

Руслана Г. (1982 р.н.) на словах справжній ангел, а особова справа інформує про три судимості, остання — за крадіжку у великій сумі. Розмову вести відмовилась, в Бога вона вірить, до церкви ходить, надіється на Царство Боже.

Таких прикладів багато і ніхто не має права відняти в таких людей надію на вічне життя, адже Христос помер за них, воскрес для їхнього оправдання, і працює нині через мене, посилаючи їм вістку спасіння.

Багато бажать мати зустріч поза межами офіційного кабінету, в домашній обстановці, а я матеріально неспроможний проводити таку працю.

Працівники Держдепартаменту також мають бажання поширити виховну працю через відвідування місць позбавлення волі, і виникає питання транспортних витрат. Департамент не має виховного апарату, і така праця може бути організована тільки на добровільній основі.

Будемо виконувати велике доручення Ісуса Христа, пам’ятаючи, що перед Божим лицем пишеться Книга Життя про кожного із нас. “Благословення Господнє - воно збагачує і смутку воно не приносить з собою”.

Ваш найменший брат у Христі
Микола Новосолов, Львівська обл.

Філософія служіння

Української Баптистської Теологічної Семінарії

1 Призначення Української баптистської теологічної семінарії

полягає у тому, щоб дати необхідну освіту та підготувати до практичного служіння християн, які намагаються виконати Велике доручення Ісуса Христа. Основним напрямом праці семінарії є навчання майбутніх пасторів, вчителів і благо-вісників.

Одночасно УБТС відкрита і для тих християн, які бажають, отримавши теологічну освіту, працювати у світських закладах освіти або прагнуть збагатити особистий духовний розвиток. Готуючи майбутніх лідерів для Церкви Христа, семінарія наголошує на пріоритетності євангельського вчення, біблійного досвіду і практики.

Таким чином, семінарія заснована і функціонує заради розвитку євангельсько — баптистського братства в Україні. Всі сфери життя і праці УБТС (програма навчання, студентське життя, церковна практика, особисте духовне збагачення студентів) підкоряються єдиній цілі — служити Тілу Христовому, а саме:

- здійснювати підготовку майбутніх працівників для системи християнської освіти; допомагати місцевим церквам у побудові загальноцерковного навчання;
- підвищувати рівень богословських знань, практичних організаторських і душеопікунських вмінь діючих пасторів і церковних працівників,
- виховувати майбутніх служителів за основними напрямками спеціалізації, здатних здійснювати служіння в діючих общинах і започатковувати нові церкви.

2 Цілі семінарії

- в першу чергу — допомогти студентам отримати глибокі знання Біблії, непомильного Божого Слова, єдиного мірила для особистого і суспільного життя християн; допомогти студентам зрозуміти біблійні та історичні основи християнського віровчення та життя;
- допомогти студентам усвідомити власне Боже покликання, навчитися застосовувати християнські доктрини та етичні норми у служінні, особистому та суспільному житті;
- забезпечити студентів необхідними для служіння знаннями і вміннями; дати їм рівень знань, що відповідає вимогам часу; виховати та навчити пасторів, вчителів та місіонерів, які зможуть ефективно працювати у сучасних умовах.

3 Першочергові завдання семінарії (на період 2008-2010 роки)

У майбутньому семінарія повинна вирости у науковий заклад, який не тільки навчатиме студентів, а й розроблятиме навчальні програми, працюватиме над підручниками і науковими працями, проводитиме наукові та методичні конференції, тобто сприятиме розвитку християнської освіти в Україні.

У зв'язку з цим важливе значення набуває розпочатий у 2007 році процес входження нашої семінарії в Євро-Азійську Акредитаційну Асоціацію (ЄААА), що дасть змогу УБТС значно підняти рівень викладання, організувати і повністю перебудувати свою роботу згідно рекомендацій ЄААА. Ці рекомендації орієнтують навчальні християнські заклади на стандарти, прямо пов'язані з входженням України в європейський болонський процес. В цьому контексті першочергове значення має набутий семінарією статусу повного члена ЄААА до весни 2011 року.

2008 рік для УБТС започаткував перехід до нового розуміння навчання, ґрунтованого на процесі акредитації нашого навчального закладу в Євро — Азійській Акредитаційній Асоціації (ЄААА). З нового навчального року (вересень 2008) навчання проводиться за вимогами нових стандартів

ЄААА. Це означає перехід на нові форми побудови навчального процесу, обрахування кредитів та нові вимоги до навчальних курсів і програм. У зв'язку з цим УБТС змушена провести наступні навчальні й організаційні заходи:

1 Перевести всі стандарти навчання до 2010 року на рівень, що відповідає вимогам ЄААА. Це означає: перебудувати навчальні програми, описи курсів, весь навчальний процес у відповідності зі стандартом ЄААА “Бакалавр + спеціалізація”. У цьому плані передбачено очне (3-х річна) та очно-заочне (4-х річна програма) навчання студентів за чотирма напрямками спеціалізації:

- Бакалавр богослов'я;
- Бакалавр пастирського (церковного) служіння;
- Бакалавр місіології;
- Бакалавр християнської педагогіки (освіти).

Навчання по групах спеціалізації проводити протягом 3-го (для очної форми) та 3-го і 4-го років (для заочної форми навчання).

2 Постійно поповнювати бібліотечний фонд до рівня, необхідного для досягнення статусу повністю акредитованого члена ЄААА. Для цього: передбачити поповнення бібліотечного фонду у кількості 5,5 тисяч найменувань богословсько — гуманітарної навчальної літератури (до рівня 8 000 найменувань згідно вимог ЄААА); збільшити фінансування в бюджеті семінарії на бібліотечну програму з нинішніх 2,2% до 5,0% (вимога ЄААА) до кінця 2010 року. Передбачити кошти на закупівлю базових підручників (у кількості 12-15 одиниць кожного) з основних навчальних предметів (за весь період навчання, приблизно 34-40 дисциплін).

3 Набрати нову навчальну групу на курс “Бакалавр + спеціалізація” очно — заочної форми навчання у кількості 10-12 учнів до лютого 2009 року. Поповнити існуючу групу бакалаврів (очна форма навчання) до квітня 2009 року.

4 Передбачити можливість для навчання сестер на стаціонарному відділенні семінарії (спеціалізація богослов'я, місіонерство та християнська освіта). Для цього: передбачити забезпечення навчання, проживання, побутових умов, тощо.

Звіт семінарії 67-му з'їзду ВУОЄБЦ, США

Українська баптистська теологічна семінарія зареєстрована в 2000 році. Перший набір було зроблено на бакалаврську програму у вересні 2001 року. В 2005 році семінарія розпочала магістерську програму.

З часу свого існування семінарія зробила два бакалаврських та один магістерський випуски. Ступінь бакалавра здобуло 24 студента, а магістра 13. На сьогоднішній день в семінарії навчається 17 братів на бакалаврській програмі та 11 на магістерській.

Слід зазначити, що Українська баптистська теологічна семінарія є першою в Україні, яка започаткувала навчання для братів українців, що проживають в діаспорі. Таким чином в 2005 році розпочалося навчання в Португалії, де навчається 12 братів та сестер. А в 2006 році розпочалося навчання в США: спочатку в Сієтлі, а потім в Сакраменто, де навчається 26 братів та сестер.

Крім навчального процесу в семінарії є ще один важливий процес, без якого не обійтися, матеріально - побутовий. Для студентів облаштовані навчальні класи, комп'ютерний клас, бібліотека та кімнати для проживання. А цього року за допомогою брата Петра Барткова було збудовано ще одну споруду, де розмістили архівну кімнату, спортивний зал та зал для зібрань на першому поверсі, на другому повесі розмістяться кімнати для проживання приїжджених професорів, а в підвальній частині розміщено технічні приміщення та котельню.

Семінарія також займається науково — богословським дослідженням, перекладає та видає науково — богословську літературу українською мовою. В Україні є єдиною семінарією, де навчання відбувається виключно українською мовою. Проводяться конференції, засідання круглих столів, диспути.

Студенти, які закінчили семінарію, активно включилися в духовно — церковну працю. Так брати Зелений Ігор, Борис Олег, Жданов Олександр посвятили себе справі навчання і сьогодні вони є викладачами семінарії. Інші брати, поїхавши додому, працюють в помісних церквах проповідниками, молодіжними лідерами, місіонерами, благовісниками. Серед братів, які закінчили магістерську програму, майже 80% діючих пресвітерів. Не працює не той кому не дають працювати, а той хто не хоче. Таким чином за 7 років існування семінарія випустила на бакалаврській програмі 18 студентів, на магістерській 13, разом 31.

На сьогоднішній день в семінарії навчається 7 братів на стаціонарній програмі бакалавр, 10 на очно-заочній бакалаврській програмі та 11 на магістерській програмі. Приводяться в порядок приміщення для проживання. Сьогодні семінарія є в процесі акредитації бакалаврської програми ЄААА. Семінарія отримала статус кандидата акредитації, планується в 2011 році отримати повну акредитацію. Розробляються та вдосконалюються навчальні бакалаврські та магістерські програми. Продовжується навчання в відділеннях діаспори. Також в цьому році семінарія оголосила набір на очно-заочну бакалаврську програму.

Доповідач Володимир Кондор,
Лан-Кастер, Пенсильвенія

Перша українська євангельсько-баптистська церква міста Санта-Барбара відзначала 12 жовтня одночасно Свято Жнив і 40-річчя з дня заснування церкви.

У святково прикрашеній великій залі на урочистому богослужінні зібралися помісна церква і гості із сусідніх церков: Слов'янська біблійна церква м.Санта-Барбара з пастором Сергієм Тарасенком, брат Володимир Бахур з Рівного, брат Ігор Завірюха — голова Тихоокеанського об'єднання, брат Володимир Вільчиця з Сакраменто, брат Володимир Білоус, пастор Української євангельсько-баптистської церкви м.Гемет із сім'єю, діти нашого першого пастора Віталія Рожко, Віра Кушнір з місії "Вефіль" та інші гості.

Пастор місцевої церкви Михайло Сміон сказав вступне слово про нинішнє особливе богослужіння й запросив усіх до молитви. Переповнена зала під фортепіано (Людмила Сміон), духовий орган (її син Михайло Сміон) і бас-гітару (брат Олександр Верцеха) загальним співом натхненно виконала урочистий гімн "Як славен Наш Господь в Сіоні". Подружжя Немеришиних мелодійно вітали всіх дуєтом "Мир вам!"

Брат Володимир Вільчиця у своїй проповіді нагадав, що 40 років у Біблії — особливий ювілей, термін смирення та випробування для Ізраїльського народу у пустелі. (Повт Зак. 8:12) "І пам'ятай весь шлях, яким вів тебе Господь Бог твій." Кожному дасть-

Святкування 40-річчя церкви і Свята Жнив в Першій Українській Євангельсько-Баптистській Церкві м. Санта-Барбара

ся свій термін життя для випробування — випробування владою, славою, багатством, голодом, тюрмами... Не кожен витримував — як і в Біблії, так і у нашому житті.

Хор під керівництвом регента Андрія Шило виконав молитвний псалом "Боже, почуй нас". Брат Григорій Сміон прочитав вірш "Церква". Брат Віталій Шило зачитав свій історичний реферат "40 років церкви" з демонстрацією фотографій на екрані. Фаїна Бородіна прочитала свій вірш, присвячений ювілею церкви "Сорок років — вік мудрості зрілої". Після загального співу псалму "За любов, за милість, за спасіння", перейшли до "Свята Жнив".

Брат Володимир Бахур у своїй проникливій проповіді звернув увагу на Боже повеління згадувати Свято Жнив. (Вих. 23:16) Він говорив про необхідність дбайливого ставлення до всього творіння Божого. Популярне колись гасло "Ми не можемо чекати милості від природи" протиприродне, грубе, і тому — аморальне. Завдання пасторів церкви: сіяти Слово Боже, з терпінням рости гідні плоди у церкві. Нам слід дорожити часом, судити самих себе. Що ми за фрукти: собою милуємося чи спокійно славимо Бога? Членство у церкві, назва її, хрещення самі по собі не спасуть. У церкві мусить бути мир та любов.

Віра Кушнір прочитала свій вірш "Молитва подяки". Брат Андрій Шило зворушливо виконав соло, гімн "Поле мое". 10-річна Емілі Сміон виразно прочитала напам'ять вірш "Нашу працю Бог благословив". Молодіжний хор виконав гімн "Свято жнив".

Брат Володимир Білоус у своїй короткій проповіді закликав: "Подяку складайте за все, бо така Божья воля про вас у Христі Ісусі." (1 Сол. 5:18). Сестра

Олійник виконала гарний гімн "Осінь, осінь". Сестра Білоус прочитала вірш про вірність. Хор із сольною партією Романа Шило виконав сумовито-задумливий псалом "Дні жнив, що пройшли, не вернути".

У своїй заключній проповіді брат Ігор Завірюха наставляв: благословляйте Бога, Церкву, людей, і Бог благословить вас! (Числа 6:24-27).

"А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі Ісусі, нехай Сам удосконалив вас, хто тріхи потерпів, хай упевнить, зміцнить, уgruntує." (1 Петра 5:10).

За 40 років багато що змінюється у церкві: хтось починає служіння, хтось залишає його, хтось сягає вершин; змінюється пастор та інші служителі. Сорок років у житті Мойсея повторювалися неодноразово: 40 років у Єгипті, 40 років у пастухах, 40 років у пустелі. Сорок років Господь вів нашу церкву саме таким шляхом. Найголовніше — приносити хвалу Богу вустами від всього серця. Церква — це місце, де звучить хвала Господу. Це Дім сім'ї Божої для спілкування. Тут джерело розради — Сам Господь. Це вежа, де є затишшя у скруті, в занепокоєні. Тут джерело прощення, живої води, яка не закінчується. Через наші молитви один за одного, служителі поповнюються благословенням. Дух Святий збагачує нас. Хто пропускає зібрання — обкрадає сам себе. Церква — вівтар покаяння. Тут та чаша, де зібрані молитви святих. (Об'явл.5:6-8).

Після заключної молитви і спільного співу "Славте Бога!" пастор церкви Михайло Сміон запросив всіх перейти в малу залу, де було накрито святковій столі. Спілкування і служіння Богові та один одному тривали ще довго. Свято вдавалося на славу Богу!

Фаїна Бородіна.

Молодіжний “День Подяки” — у Подорожі!

Останніми вихідними листопада місяця, коли всі сім'ї “навколо сімейного вогнища” святкували День Подяки за американським календарем, молодь Першої української церкви м. Федерал Вей звершила заплановану поїздку до Сакраменто. Дорога була далекою, але щасливою у спілкуванні молоді між собою.

Вечері, 28-го листопада, наші юні друзі добралися до місцевої церкви “Джерело Життя”, де їх чекала приготувана смачна вечеря любові. Молодь місцевої церкви гостинно прийняла усіх приїжджих також і з інших церков. Брат Веніамін, відповідальний за розташування гостей, особливо піклувався та вміло розмістив усіх після вечірнього спілкування по домівках.

Наступного суботнього дня о 9-й годині ранку, в цій же місцевій церкві “Джерело Життя” відбулася молодіжна конференція на тему “Духа не вгашайте”. Семінар проводив гість родом з України, місіонер на Далекому Сході Росії, Веніамін Нестерук.

О 12-й годині дня відбулося євангелізаційне зібрання на англійській мові для сусідів-американців, котрі проживають поряд навколо церкви. Після зібрання спілкування молоді з церков міста Федерал Вей, Кент, Ванкувер, Гемет, та ін. церков, продовжилося у вільній обстановці в парку м. Сакраменто. Серед глибокої осені, чудова тепла каліфорнійська погода дозволила мати приємний час знайомств і спілкування.

О 6-й годині вечора вся молодь знову збиралася біля “Джерела Життя” для більш тіснішого спілкування

навколо Слова Божого, та кожен мав можливість поділитися свідоцтвом про своє особисте життя, служіння, радості та турботи. Дійсно, Слово Боже вірне і всякого прийняття достойне. “Господній Закон досконалий, — він зміцнює душу. Свідчення Господа певне, — воно недосвідченого умудряє. Справедливі Господні накази, бо серце вони звеселяють. Заповідь Господа чиста, — вона очі просвітлює.” — (Пс.18:8-9).

Наступного дня, в неділю, молодіжний хор відвідав місцеву церкву, де проводить служіння пастор Юрій Голас, де повністю віддавшись на милість Божу та любов господарів, провели ранкове богослужіння. Програма була насиченою співом, віршами, свідченнями. Диригували хором Віктор Шемчук, Богдан Марценяк, Надя Марчук та юний дебютант Лілія Марчук. Брати: Юрій Поліщук, Віктор Поліщук та пастор Анатолій Марар, котрий супроводжував молодь, проповідували Євангелію — Слово Боже.

Після зібрання молодь продовжила спілкування за обіднім столом, котрий приготували гостинно господарі і, здається, як так влучно можна все передбачити, приготувати та уміло подати. І знову після цього далека дорога — дорога додому.

Поїздка вдалася чудова: нові знайомства, прекрасні спілкування, незабутні враження, чудово проведений час — усе це супроводжувало молодь додому.

Повернулися пізно вночі, а наступного дня — до праці, на навчання та буденні турботи. Дійсно, благословіння Господні — вони збагачують і печалі з собою не приносять для тих, хто скуштував, який щедрий Господь у спілкуванні.

Матеріал підготувала Оксана Данилюк

Щасливі люди

Проїшов 2008 рік. Проходить життя, розпочинається новий день. Ми чуємо спів пташок, слухаємо прекрасні мелодії пісень, і нарівні спілкуємося зі своїми рідними, друзями. Здавалося б, так усе і завжди в усіх повинно бути!

Навіть страшно собі уявити, бодай на хвилину, що ми не зможемо чути, або розмовляти. Важко про це описати, але є на дочасно скорбній землі такі люди, котрі не чують і не розмовляють, просто глухонімі.

Нещодавно, наприкінці листопада місяця, такі люди відвідали нашу церкву у м. Федерал Вей. Вони, наші друзі, завітали з м. Рівне, що на Україні. І напевно навіть не мріяли, що будь-коли будуть свідчити Євангелію у місті Сіетл, штат Вашингтон.

Коли я спостерігала брата чи сестру, як вони співали, то серце стисалося від болю і співчуття, а очі самі мимохідь наливалися сльозами. Ні, це не є сльози співчуття за них, ні. З ними все в порядку. Людина, яка від свого народження не чула ніяких звуків подібно як ми, співала прославляючи Бога, свого Творця і Спасителя, проповідувала Євангелію, розповідала про своє навернення та життя — це не може не зворушити до глибини душі! Яка безмірна велич і любов Божа! В той час, коли повноцінні люди маючи повну владу чути і говорити — не чують заповідей Божих, не прославляють Творця. Ось це приносить біль і сльози. **Але ці люди своєрідно чують, розмовляють і співають — щасливі люди!**

Брат, дякон єдиної церкви глухонімих на Україні, поділився своїм свідченням, як він навернувся до Бога, як змінилося його життя. Нелегко спочатку було все зрозуміти, коли розпочав відвідувати зібрання віруючих, проповіді, навіть такі прості на перший погляд слова, як “гріх”, “благодать”, та ін. Потрібно було довго роз’яснювати знаками рук, щоб зрозуміти, що це значить. Та благодать Божа робила Свою

роботу в серці, котре здібне чути мелодії Божої любові.

Сестра, котра посвятила своє життя для місіонерської праці серед таких як сама в Києві та по Україні, також розповідала про своє життя та навернення. В 19 років вона по хворобі втратила слух, і це також вплинуло на її мову. Якраз тоді вона зрозуміла, наскільки це важливо робити усе своєчасно. Вона ніколи не дякувала Богові за слух, за можливість говорити, і потім теж прийшла до Бога з покаянням.

Ще один брат, пастор церкви глухонімих в Україні, перекладав наших друзів гостей. Він розповів про один випадок, який нещодавно стався в одній сім’ї глухонімих, де маленька дитина задихнулася. Але цього не сталося б, якби батьки мали можливість чути. Після цього випадку батьки по черзі наглядати за наступними своїми дітьми постійно, в той час коли вони спали — аби відвернути несподіване будь-яке лихо. Це потребувало пильності та безсоння.

Щасливі є ми батьки, що ми можемо розмовляти зі своєю дитиною, чути легеньке посапування їх спокійного сну чи миле щебетання дитячих турбот нашої донечки та синочка. Знати коли і наскільки вони хворі, вислуховувати те, що турбує їх сердечка.

Дивлячись на цих глухонімих віруючих, я побачила, якими радісними були їх обличчя і серця, коли вони славили Бога. Чи зможемо ми дати собі відповідь на запитання: як часто ми дякуємо Богові за наш слух і голос? Немає сумніву, що в той недільний день відвідування наших гостей, напевно кожен з нас в гарячих словах молитви дякував нашого народженого Спасителя за це!

Нехай ці глухонімі друзі будуть нам нагадуванням і добрим прикладом — бути вдячними Богу за все! І не дивлячись на те, що ми такі різні, нас об’єднує один Господь! **Церква Його — люди, які своєрідно чують, розмовляють і співають — щасливі люди!**

Підготувала Оксана Данилюк

“Надалі, по всі дні землі, сівба та жнива, і холоднеча та спека, і літо й зима, і день та ніч — не припиняться!”

(Буття 8:22)

Укrajнська церква ЄХБ м. Сакраменто святкувала Свято Жнив 19 жовтня 2008 року.

Пастор церкви Володимир Вільчиця звернувся до присутніх з словом привітання і закликав усіх приєднатися до хвали і подяки для Господа. Чотири брати — служителі Володимир Вільчиця, Микола Бугрійов, Сергій Почапський та Андрій звершили молитву подяки Господу із символами життя в руках — водою, хлібом, овочами й фруктами, а також із Святою Біблією. В цей святковий день по особливому лунали молитви подяки Господу. Дуже насиченою була святкова програма. Славу складали Господу в піснях, віршах, проповідях. Також линула слава Богу із вуст дітей.

Заключне слово говорив пастор Микола Бугрійов — голова Тихоокеанського об’єднання і закликав усіх схилитися в молитві подяки, перед Всемогутнім Люблячим Милуючим Творцем і Господом нашим, Хто тримає усе і життя наше в Своїх руках.

“Хрищення — не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління.”

2-го серпня в українській церкві ЄХБ м. Сакраменто відбулося незабутнє свято. Шість молодих душ з місцевої церкви і дві душі з сусідньої церкви “Джерело життя” склали обітницю Богові доброго сумління. Хрещення звершували пастори Володимир Вільчиця та Сергій Почапський у річці.

Продовжилося святкування в приміщенні молитовного будинку, де звершувалася молитва над охрещеними. Також була звершена Вечеря Господня, в якій вперше приймали участь нові члени церкви. Для них цей день залишиться у пам'яті на все життя. Цим актом хрещення вони підтвердили своє рішення завжди йти за Христом. Нічого немає кращого, ніж мати участь з Христом у Його Церкві та вічнім Царстві.

Церква привітала нових членів. Нехай Господь допоможе їм бути дійсно святими і вірними Йому.

Гості із Південної Кореї

Тріо
сестер

26 жовтня Українська церква ЄХБ м. Сакраменто, де служить пастор Володимир Вільчиця, приймала у себе гостей — жіночий хор з Південної Кореї. Ця зустріч мабуть ніколи не забудеться для всіх присутніх на Богослужінні. Весь час служіння, який був повністю відданий служінню гостей, пролетів миттєво. Пісні лунали корейською та англійською мовою. Проповідь проголошував пастор з Кореї, який поділився метою їхньої подорожі — підготовка до евангелізації молоді у своїй країні у червні 2009 року. У виконанні гостей звучали також тріо, дуети та соло, які милували наші серця.

Такі відвідини не забуваються. Божа любов об'єднує нас усіх, незалежно від національностей. Слава Ісусу Христу.

Гості. Хор
з Кореї

Використовуймо час!

Вкінці 18-го століття один російський філософ і поет написав таку знамениту фразу: *“Смерть і час панують на землі...”* і додав: *“Ти владиками їх не називай!”*

І дійсно, смерть і час панують на землі. Все тече мов ріка, все вислизає з наших рук, все відходить; і кожен промайнувший час наближає нас до чогось таємничого, для когось славного, а для когось страшного кінця. І особливо сьогодні ми відчуваємо це. Кожна жінка, молода чи в середніх літах, чи старша — так чітко бачить відпечаток цього часу на собі.

Час позначає наші скроні срібними ниточками, на обличчі залишає спочатку тоненьку павутинку морщин, а потім і геть глибокі борозни переживань та терпінь. Слабнуть ноги, безсилями стають руки, очі втрачають свою ясність. Серце часом завмирає від страху, а часом б'ється так, що ніби хоче вискочити з грудей. Час міняє нас без нашого ж дозволу, приносячи нам різні невідомі новини, переживання, болі, рідко радуєчи нас чимось хорошим.

А ми так спішимо жити, ще.. і ще трохи часу треба, щоб здійснити мрії та завершити задумане, чи досягнути ще якоїсь умовної висоти. А час невблаганно втікає, особливо цей — останній, про який так багато сьогодні говориться в наших зібраннях. А скільки нам ще залишилося часу?

Дорогі батьки, ніколи не дозволяйте собі принижувати один одного перед дітьми

Можливо роки, а може місяці, колись лише дні, а то і години? І тому варто задуматись, любі сестри, мені і вам над пройденим шляхом. Який слід залишили ми: чи виконали доручену нам справу, чи дотримали правдиву віру і в чистоті передали її нашим нащадкам? Чи навчили дітей любити Слово Боже, чи навчили дочок любити своїх чоловіків?... Чи показали їм виконання Божих заповідей у своєму житті?

Дивлячись сьогодні на наших дорослих дітей, ми з жалем признаємось самі собі, що потрібно було б прикласти трохи більше зусиль, трохи більше часу і старань, і все було б по іншому. А до наших упущень додаються і їх упущення, і в результаті сьогодні так важко порою справлятися зі своїми внуками.

“Отож уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві!”

Еф.5:15-16

Тому сьогодні особливо хочеться звернутись до молодих сестер, в котрих ще маленькі дітки: перш усього Ви, як Матері, повинні бути зразком християнського життя, в дійсності виконувати Слово Господнє. Кожне наше порушення діти зауважують мовчки, і це закарбовується в їхній пам'яті. Зважуймо свої слова, любімо читати Слово Боже, просімо мудрості у Бога, любов'ю наповнюймо своє серце і життя. Показуймо дітям на малих та великих прикладах, як Господь вислуховує наші і їхні молитви.

Вчімо дітей з маленького віку довіряти свої потреби Ісусу. Покладаймо на Нього усі наші та дитячі потреби. Обов'язково шануймо своїх батьків, щоб навчилися діти згодом шанувати і нас. Стараймося передавати цю повагу з покоління в покоління, щоб зберегти благословення внукам і правнукам.

Покажімо свою прив'язаність до церкви, і до праці в церкві. З дитячих років заохочуймо їх до праці в церкві. Підростаючи, вони будуть шукати зайняття в церкві, а не на вулиці. Турбуватися про це необхідно особливо, щоб дати їм можливість навчитися (грати на музичних інструментах, співати, розповідати вірші...) тому, чим вони зможуть навчитися в церкві.

Дуже велике значення для виховання дитини має материнська любов — справедлива, і ні в якому разі не сліпа. Сліпа любов це та, котра закриває очі на всі погані вчинки дитини, жаліє її постійно, потурає її забаганкам, та й потішає себе тим, що дитина ще маленька. Ось виросте, тоді все сама зрозуміє. Але коли дитина непомітно виростає, може бути пізно. Коли мої діти ще були малими, я бачила жахливу картину: на богослужінні капризував трьохрічний хлопчик, він щось домагався у матері, а вона йому одразу не дала того, що він хотів. Вийшовши з ним на подвір'я, мама старалась заспокоїти сина. Але він почав бити маму по обличчю обома руками. Вона мовчки витримувала його побої, і потім дала йому те, що він вимагав.

Пам'ятаю, я підійшла до неї і тихо сказала: *“Що ти робиш?”* Мама витиснула з себе посмішку та й відповіла: *“Він ще маленький, і нічого не розуміє”*. Пройшли роки, хлопчик виріс, сьогодні має вже свою сім'ю, але на протязі всього життя не виявляв повагу до матері, кричав і вимагав те, що йому хотілося. Прислухаймося до слів мудрого Соломона (Прип.13:24): *“Хто стримує різку свою, той ненавидить сина свого, хто ж кохає його, той шукає для нього картання”*. Ні в якому разі не караймо дітей несправедливо. Дитина повинна розуміти, навіть 3-х річна, за що її покарали.

Ніколи не караймо дітей у гніві, не зриваймо на них свою злість, — пройде час, але з дитячої пам'яті не зітреться ваша несправедливість та прояв невинуватого гніву.

Для доброго виховання дітей в сім'ї необхідна любов і взаємоповага батька і матері, розуміння спільної цілі. З Господньою допомогою день за днем вписуймо в чисті сторінки дитячої біографії лише хороші приклади свого і їх життя. Ось тоді можна сподіватися, що наші діти виростуть добрими, порядними, ввічливими людьми і зразковими християнами. А найбільшу вагу у цьому вихованні будуть мати наші материнські молитви.

Наші діти дані Богом нам на виховання лише на 17-20 років, а потім обирають і йдуть самостійною життєвою дорогою. Тож якими мудрими повинні бути батьки у вихованні дітей — самий важливий період свого життя, щоб потім не картати себе за допущені помилки.

Дорогі батьки, ніколи не дозволяйте собі принижувати один одного перед дітьми, вживаючи з притиском і наголосом образливі слова, такі для прикладу, як: *“Закрий рот!”*, *“Ти зрозумів?”*, *“Я тобі сказала!!!”*, *“Тільки через мій труп!”*, і т.п.

З часом ці слова повернуться до нас “бумерангом” від наших дітей, і вони заставлять нас відчувати всю гіркоту образи за свої безвідповідально сказані слова. А ще важче буде відповідати перед Богом, тому що від слів своїх оправдаємося, і від слів своїх осудимося.

В одній сім'ї чоловік постійно давав розпорядження дружині і підкреслював свою владу і силу словами: "Я тобі сказав!!! Ти зрозуміла?" Діти постійно чули це. І через деякий час батько сказав шестирічному сину: збирайся на зібрання. Синочок закапризив і відмовився. Батько спокійно повторив свій наказ, а у відповідь почув: "Я тобі сказав, що не піду на богослужіння!" Печальна картина "повернення бумерангу." Особливо негарно і не-християнськи цей наказ звучить з вуст дружини, яка при допомозі "я тобі сказала" заставляє покорятися їй чоловіка, робить це при дітях, а ще гірше — прилюдно, тим самим принижуючи його гідність. Правда християнка ніколи не дозволить собі робити щось подібне.

Мудрість жінки-матері — показати дітям правильне відношення до свого чоловіка і їхнього батька, навчити шанувати батька, як голову сім'ї. Вона ніколи не буде претендувати сама на його місце своїми негідними словами "я тобі сказала". Багато з нас сьогодні дочекались онуків, і наші діти повторюють наші помилки та доповнюють ще й свої. І ми не можемо вже вирівняти ці упущення.

Сестри, можливо, багато кому з нас потрібно визнати свої помилки та гріхи, з якими ми жили, котрі, як епідемічна хвороба перейшли у наших дітей. І вони живуть з тими ж гріхами, думаючи що це правильне життя, бо так жили і так поступали їхні батьки.

Приходить час збирати плоди, насіння котрого ми насіяли в молодості. А ще до кінця наших днів, хто знає, який зберемо урожай навіть тут при житті на землі. Не популярним в наш час став текст Еф. 5:22, "Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві." Не популярним стало любити свою дружину, як Христос полюбив свою Церкву. Усі ми погоджуємося, що сьогодні живемо в лукавому часі, часі, подібного якому ще не було. І тому в ім'я Господнє хочеться закликати кожного брата і кожную сестру використовувати даний Богом час; цінувати часом спілкування з Господом, з церквою, в сім'ї один з одним та дітьми, дітей з батьками, дідусів і бабусь з онуками.

Нехай кожна хвилина спілкування приносить радість нам і тим, з ким ми разом.

Батьки, віддавайте належний час своїм дітям, і колись, згодом, вони повернуть вам його своєю увагою і любов'ю. Не будемо чекати того моменту, коли смерть вирве когось із близьких, і лише тоді згадаємо, що ми так мало любили його чи її. Лише тоді ми оцінюємо глибину втрати.

"Смерть і час панують на Землі, та владиками їх не називай!"

Нехай для кожного із нас Владикою стане любов. І тільки вона нехай володіє нашим життям, нашим часом — бо Бог є любов! Любов сильніша ніж смерть. Любов не підвладна смерті і часові. Вона зобов'язує нас навчитись так лічити дні наші, щоб надбати серце мудре. Ця велика Любов зійшла на Землю в народженні Ісуса Христа — Сина Божого!

Нехай Господь рясно поблагословить Вас, шановні читачі!

З радісним Святом Різдва Христового і Новим 2009-м роком вітає Вас від комітету служіння сестер при Західному Українському Євангельсько-Баптистському Об'єднанні Віра Левчук

Дуже велике
значення для
виховання дитини
має материнська
любов —
справедлива,
і ні в якому разі
не сліпа

Святкування Різдва перетерпіло багато змін з часу його виникнення. Причиною цьому являлись, головним чином, національні звичаї різних народів, навернених у християнство. Так римляни внесли в святкування Різдва багато зі свого язичного культу святкування "Сатурналії", тобто часу, коли починав збільшуватись світловий день. По цій причині, римляни організовували великі бенкети, обмінювались подарунками і прикрашали свої хати зеленню, а при зустрічах обмінювались зеленими вітками в знак побажання удачі. Дерева навколо хатів прикрашали балабончиками і масками бога "бахуса". Статуї богів і великих людей обрамовувались вінками і гірляндами із зелені та квітів. На вулицях влаштовували веселі бенкети.

Із Німеччини св. Бонифацій доносив Папі, що він не в силах стримати поганські пристрасі і привички тевтонів під час їх зимового святкування Різдва. Більш усього він непокоївся надлишком їжі і питва, від чого найчастіше святкування переростало в оргії.

В Англії перше Різдво справлялось в 521 році і співпало з святкуванням перемоги короля Артура над Йорком. Король організував "круглий стіл", за котрим пригощалися почерзі гості, для котрих співались балади про народження Христа і про перемогу короля. Тут же влаштовували танці, азартні ігри в кості і карти.

Нормани, після завоювання Англії в 1066 році, ввели звичай святкування Різдва на протязі 12-ти ночей, коли народ отримував їжу і напитки безплатно від заможних людей, находячись в безперервних розвагах і оп'янінні. Різдво називалось "Ял". Розпалювали гігантські вогнища, звершували танці і хороводи. Натовпом керував у ті дні "господар безпорядку"... Йому дозволялося придумувати будь-які потіхи.

Окрім того, влаштовували турнаменти — схватки лицарів. Ставились незамисловаті п'єси, що не мали ніякого релігійного значення. Королева Єлизавета I організувала трупиартистів, котрі веселили народ у дні Різдва.

Після громадянської війни 1642 року, коли до влади прийшов Олівер Кромвель, пуритани заборонили святкування Різдва з "господарем безпорядку", оголосивши це "поганським звичаєм". Парламент постановив, що тільки один день Різдва можна святкувати, не виходячи на роботу; при цьому, населення закликалось відвідувати церкву і ставити сцену "вертепу з Марією і Немовлям в колі пастухів та Йосипа". Таким чином "господар безпорядку" назавжди зник зі сцени Різдва. При королеві Вікторії з'явилися групи "христославів", котрі обходили вулиці зі співом різдвяних хоралів.

Великий вплив на християнізацію святкування Різдва спричинив письменник Діккенс своїми оповіданнями на цю тему.

Тим часом голландці продовжували старий звичай святкування Різдва, тільки на місце "господаря безпорядку"

Різдвяні традиції

встановили св. Миколая. Ось вони-то і зробили великий вплив на американське святкування Різдва після того, як заснували свою колонію "Новий Амстердам", перейменовану згодом в Нью-Йорк.

Святий Нік, перетворений тепер в Санта-Клауса, запозичений ними у греків. Греки шанували св. Миколая в дні Різдва тому, що він був єдиним в історії єпископом-хлопчиком. Описання життя св. Миколая повне свідостів про добрі діла і чудеса, і в той же час західний світ, а особливо американці, перетворили його в клоуна.

В країнах Східної Європи: в Росії, Україні, Болгарії, Югославії, в Грузії і Вірменії — свято Різдва має велике релігійне значення, хоча і не обмежується цим. Світська сторона святкування вносить таку ж плутанину і "поганство", як це було і є на Заході. Ходження зі зіркою більш всього розповсюджено серед моравів, чехів і українців. Там же співають самі гарні "тропари" і хорали. Ялинка, запозичена від германців, прижилась скрізь і до сьогодні, особливо в країнах, де вона росте. Прикрашання ялинки запозичено почасти від римлян, почасти від германців, почасти від стародавнього слов'янського звичаю прикрашати дерева. Сумно, що ці традиції витіснили зі свята Христа.

Іспанці мають свою різдвяну традицію — "Лос Пасторис" — постановка в ніч під Різдво з пастухами і овечками, явленням Ангела, звіщавшого про народження Немовляти, що завершувалась хрестним походом до найближчої церкви. Конструюється сцена з яслами. Немовлям і матір'ю в оточенні пастухів.

Цій постановці богомольці приносять своє поклоніння. В будинках вішають під стелею "піната" — великий горщик, або, як у Мексиці, посудину з соломи, наповнену цукерками, горіхами, коржами для дітей. Діти з зав'язаними очима і з пащекою підходять до черги і стараються розбити "пінату", і те що висипиться з нього, забирають собі. Все це створює настрій свята.

Відомо, що точної дати Різдва (день, місяць, рік) ніколи не було встановлено.

Народження Христа на початку не відзначалося і не святкувалось християнами. Після навернення Константина Великого в християнство, Різдво розпочали співвідносити до поганських свят. В різних місцях святкували в різний час: — 6-го січня, 2-го лютого, 25-го березня, 17-го листопада і т.д. Згідно св. Івана Златоуста, по проханню Кирила Єрусалимського до Папи Юлія I (337-352) було розпочато дослідження для встановлення дати Різдва. В 350 році була офіційно прийнята дата — 25-го грудня, як найбільш відповідна дійсності.

Вперше свято Різдва було відсвятковано церквою в Римі в 355 році. Століттям пізніше (440) Папа в Єрусалимі також прийняв цю дату, а згодом і всі інші церкви, за виключенням Вірменської, котра продовжувала святкувати Різдво 7-го січня.

В Вифлиємі

В небі тихо зорі мерехтять,
Світить місяць там. На небосхилі,
Нам в цю ніч явилась благодать,
Божий Син зійшов на землю в тілі.

Я в думках крізь темряву століть,
Лину в ту далеку Палестину,
Бо мені там хочеться зустріть,
Неземну, малесеньку Дитину.

Ось гурточок бідних пастухів.
Там сидить вартуючи отари,
Це ж для них цю вістку сповістив
Божий ангел, що з'явився в славі.

Ці слова пронеслися наче грім
З уст його у просторі надземнім:
“Я звіщаю радість людям всім,
Вам Христос родився в Вифлиємі!”

Ця новина дивна і свята
Сколихнула стомлену планету,
І пішли враз душі до Христа,
Залишивши ворога тенета.

Новий світ, прекрасне майбуття,
Милість Божа душам цим відкрила,
І дорогу вічного життя,
Ім Різдвяна зірка освітила.

Цим шляхом і ми тепер ідемо
Всі свої долаючи спокуси...
Поспішайте, люди, в Вифлиєм,
Як зустріти хочете Ісуса.

Залишіть турботи і гріхи,
Щоб серця не мучила тривога,
І тоді неначе пастухи,
У просторі прославте ви Бога.

Олександр Войтицький

Народження Христа

Велике чудо уночі звершилось —
Явився людям Предковичний Бог.
А до землі аж небо прихилилось,
Відкрився раптом Вічності чертог.

Родилось Світло Божого Престолу,
Пітьма хажнулась, відступила враз.
Не владою, а Правдою Святою
Осуджений лукавий віку князь.

О, дивне Світло, що зоріє в яслах!
Його собі на душу поклади.
В очах пітьму розвію передчасну,
І за Христом з надією піди.

Сергій Рагинець

Мудреці

Думи чорнобриві, милі,
Добре мені з вами,
Не обходьте, швидкокрилі,
Дальніми шляхами.

Поділитись хочу з вами
Тим, що в мене в серці.
Не шукуйтеся рядами,
Наче в грізнім герці!

Милорадісна новина
В людях пролунала,
Що Марія Сина-Спаса
В яслах сповивала.

Поклонилися Христові
Мудреці зі сходу,
Душі сповнені любові
Дальнього народу.

Очі їхні пламеніли,
Ниць вони припали,
Хоч уста не гомоніли,
Та скарби поклали.

Мудреці і сьогоденні
В дар серця приносять
І живуть благословенні, —
Бо їм щастя ростить.

Леонід Коровник

Старий рік

Вже рік цей добігає до кінця,
Мов потяг до останнього вокзалу,
І стукають стривожено серця,
Як це було не раз, не два ізмалу.

Чи нам відкривсь останній семафор
І ось закінчиться життя дорога?
Чи зникнемо, немовби метеор?
Чи втихомириться душі тривога?

Про це так мало мислі у землян,
Тому у клубах регітно і людно,
Скрізь ходить чарка, дим, немов туман,
Однак у душах порожньо і нудно!

Та скоро північ — вдарить Божий дзвін
І сколихне усі столиці світу,
Востаннє людям нагадає він —
Остання мить позбутись пустоцвіту!

Тому пора молитись, як Мойсей,
Дивитися у душу, просто в себе,
Молитва щира лине хай з грудей —
Вона тоді торкнеться серця Неба.

Леонід Коровник, 7 травня 2008

Різдвяна ніч

У Різдвяну ніч урочисто з неба
З'явилось Світло в імлі —
Родивсь Христос! — Чого ще треба
Для бідних мешканців землі?

З висот небес зійшов Месія
Й предвічний Бог сказав “Нехай
Воскресне втрачена надія
І люди знову мають рай! ..”

Різдвяна ніч... І хоч явитись
Та ніч могла лиш раз в бутті, —
Вона повинна повторитись
В твоєму, друже мій, житті!

В Різдвяну ніч Зоря засяяла...
Кому, нащо? — Чи думав ти,
Що лиш для того, щоб не знала
Душа сьогодні темноти.

Щасливі

Чудова нічка ця була! —
Тоді, як Анголи співали,
Марія Сина сповила,
У небі ясно зорі сяли...

Чудова й дивна була ніч!
Вона ще й славиться донині,
Бо сталась надзвичайна річ:
Бог народився нам в Дитині!

Були щасливі мудреці,
Вони бо в небі в ніч погожу
Спостерігали у красі
Зорю велику, ясну, Божу!

І їх вела ота зоря
Зі сходу, аж до Вифлиєму,
Вітали там Дитя — Царя
Також Марію — Його Маму.

І поклонилися Христу,
Принесли дар, як жертву мирну, —
На пам'ять вічну і святу
Це ладан, золото і смирну.

І пастухи, — яка краса!
Щасливі, в повноті любови, —
До них схилились небеса
І Ангол так до них промовив:

“Радійте. Ось великий дар
В красі небесного привіту, —
Вам народився нині Цар —
Господь, Христос, — Спаситель світу!”

Він народився і для нас,
Брати і сестри, мої милі,
Щоб ми раділи в кожний час
Були щасливі в кожній хвилі.

Він і для нас прийшов з небес,
Щоб всім любов явити ділом,
Найбільше чудо із чудес:
Господнє Слово стало Тілом.
Для нас Бог Сина Свого дав,
Щоб ми від смерті Ним спаслися
Щасливі, хто Його прийняв,
В чийому серці він родився!

Адам Штурма

В Різдвяну ніч зійшов співати
Небесний хор землі в журбі.
— Для чого? Можеш запитати, —
Щоб дати приклада тобі.

Різдвяна ніч Христу Святому
Була потрібна в світі цім,
Щоб народилась в серці твоєму
І назавжди лишитись в нім!

Щоб пісня слави в нім лунала,
Зоря — вела щоб до мети,
І щоб ніколи не вгасала,
Щоб вічне щастя мав і ти!

Михайло Теслюк

(Продовження. Початок в попередньому номері.)

Після цього прокурор відправив мене назад до камери, де я продовжував свою працю. Тоді мене викликали до “великого” кабінету. Там сиділи усі військові: підполковники, майори, співробітники КГБ — близько семи осіб. Задавали мені одне й те саме питання: як я повірив у Ісуса Христа?

Під час цієї бесіди Господь чудово наповнив мене Духом Святим і проговорив через мене багато дивних речей. Коли я закінчив своє свідчення, один із начальників сказав: “Ти божевільний. Як це можна, щоб студент університету, футболіст, шахматист — активний член радянського суспільства і раптом повірив якимось казкам про Ісуса Христа!” Я відповів йому: “Яке у вас перекручене поняття. Коли я пиячив, блудив із жінками, грішив, як тільки міг, то тоді був розумним і нормальним, а коли перестав це робити, почав чесне й праведне життя, то тепер я божевільний.” Вони наказали відвезти мене до камери.

Через кілька днів виклик повторився, мене доправили до “великого” кабінету, де сиділо ще більше військових та працівників КГБ. Бесіда повторилася з тим же результатом. І вже після цього за наказом прокурора Грома мене повезли в психіатричну лікарню імені Павлова й помістили в судово — психіатричний відділ. Завдяки настійливим вимогам прокурора Грома, визнали “психически невменяемым”. У зв’язку з цим слідство було припинено, оскільки таких людей не судять.

Через деякий час мене перевезли з Києва до Харківської тюрми. Усіх в’язнів, котрих визнали “невменяемыми”, повинні були звозити до Казанської психіатричної лікарні закритого типу, але через те, що вона була переповнена, нас тимчасово, осіб сорок, помістили в чотирьох лікарняних палатах Харківської в’язниці.

Спочатку зі мною сиділи люди досить спокійні, переважно хворі фізично, вражені паралічем. Але одного разу у камеру привезли хворого — людоїда з Ленінграда. Він миттю накинувся на одного в’язня, відкусив йому шматок вуха і почав жувати, намагаючись проковтнути. Потім з’явився хворий, котрий на новомісяччя біснується. Коли починалося новомісяччя, демон кидав його з ліжка й починав бити головою об кам’яну підлогу. Санітарів не було, й тому я, як найбільш сильний фізично, жаліючи цього бідного чоловіка, підіймався, коли в того починався приступ, і допомагав нещасному, як міг. Пам’ятаю одного разу я через цього хворого близько п’яти діб не міг заснути по-людському. Коли нарешті зімкнув повіки, мене Господь розбудив, і я побачив цього хворого, який стояв з табуреткою в руці, що вже була занесена над моєю головою. Я схопився, вилер у нього табуретку, поклав нещасного на ліжко і, скрутивши простирадло, міцно зв’язав йому руки й ноги.

Пам’ятаю одного хворого з тихим божевіллям. До війни він працював директором школи, був членом ВКП(б). Під час війни служив як політрук. Потрапив у полон. Перебував у одному з концтаборів Німеччини. Після перемоги в’язнів

звільнила армія США. Військове командування союзників радило звільнити поїхати на Захід, оскільки вдома на них чекають радянські концтабори в Сибіру, але тут прибув із Москви маршал Кулик і сказав військовополоненим, щоб вони не вірили іноземній пропаганді, поверталися додому, бо Батьківщина їх простила, й удома на них чекає щаслива зустріч у сім’ях.

Багато хто з полонених виявив обачливість і не повірив сталінському маршалу, але багато й повіри. Тільки-но ешелон перетнув кордон Радянського Союзу, як усіх офіцерів було заарештовано. Політрука допитував слідчий КГБ. “Скільки у вас было патронов?” — “Семь” — “Куда вы их выпускали?” — “В немцев”. Тоді слідчий йому сказав, що він є зрадник, бо сьому кулю треба було спрямувати собі в чоло. Офіцер відповів, що вирішив лишитися живим, аби боротися з фашистами у концтаборі, але це не допомогло.

Політрукові “припаяли” п’ятнадцять років. На цьому ґрунті в нього й відбувся розумовий зсув.

Я багато разів говорив з ним про Ісуса. Не знаю, як склалася доля того бідака, прийняв він у своє серце Спасителя чи ні, бо скоро політрука забрали від нас і перевели в ленінградську психлікарню закритого типу.

Пам’ятаю ще одного хворого — з віруючих, що мав паралізовану праву половину тіла. Лівою рукою він весь час писав листи, адресовані до Сталіна, закликаючи “вождя” покаятися, повірити в Ісуса Христа й припинити беззаконня.

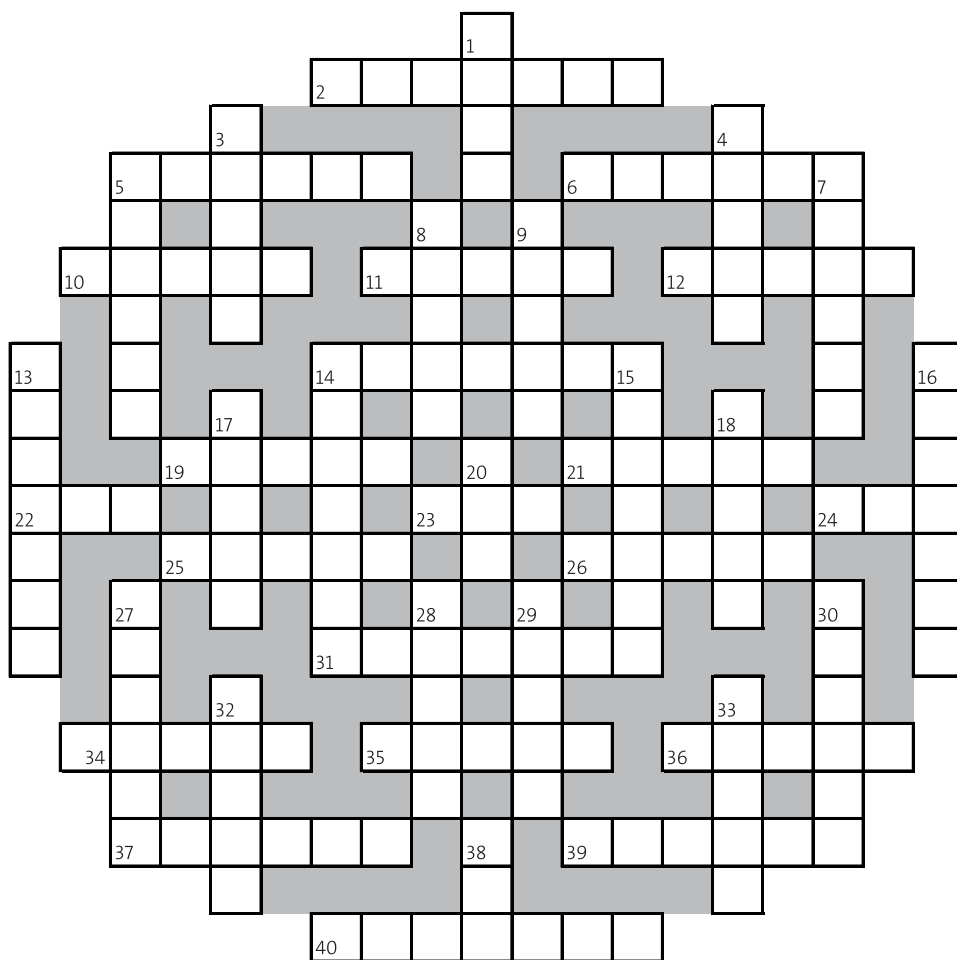
Умови утримання в’язнів були жахливі. Годували нас — аби ми дихали. Їжу, що нам давали, не вистачало, та й те, що ми отримували, навряд чи можна було назвати їжею. На сніданок, наприклад, приносили таку “іржаву” тюльку, що доводилося її кілька разів перемивати водою, аби хоч якось відбити той запах, та змити гниліну. Цукру давали на день всього 15 грамів.

Але Господь перебував з нами. Слава Йому! Через деякий час після того, як я познайомився з однією санітаркою, що працювала у нас і теж була віруючою, до мене регулярно почали надходити передачі з харчами від якоїсь незнайомої жінки. Щотижня. Я брав ті передачі й ділив на всіх, хто був зі мною в камері. В’язні потім казали, що через мене Господь годує їх. Яке велике щастя жити під Божим благословенням. “Благословення Господнє — воно збагачує, і смутку воно не приносить з собою” (Прип.10:22).

В тюрмі Євангеліє читати не дозволяли, тому я вирішив своє дозвілля заповнити читанням різних книг. У Харківській в’язниці була чимала бібліотека. За три з половиною роки, що я там перебував, перечитав біля трьохсотп’ятидесяти томів російської та світової класики й більшість томів Великої Радянської енциклопедії. І чим більше я читав, тим більше міцніла моя віра в Бога. Бо жоден з видатних людей минулого не уникав зустрічі з Господом, кожного з них, тим чи іншим чином, торкнувся Ісус, і це відбулося — свідомо чи не свідомо, в їх геніальних творах.

Володимир Либідь

Продовження в наступному номері

По вертикалі:

1. Багатий і шляхетний ви-флеємець, в родоводі Господа Ісуса Христа.
3. Моавський цар, котрий хотів прокляття на Ізраїльтян.
4. Священник, котрий помазав Соломона на царя.
5. Священник, котрий противився царю Уззійї самовільно кадити на жертівнику.
7. Гешурський цар, його дочка була жінкою Давида й матір'ю Авесалома.
8. Кесар, котрий пролив багато крові християн.
9. Цар, взявши в полон Лота, та котрого переміг Авраам.
13. Останній юдейський цар із династії Іродів.

14. Цар, котрий царював в Єрусалимі всього три місяці.

15. Цар, царював в Єрусалимі 55 років, робив те зло в очах Господніх, проти котрого боровся його батько.

16. Юдейський цар, син Аси.

17. Ізраїльський цар, син нечестивого Ахава.

18. Пророк, котрого ненавидів ізраїльський цар Ахав.

20. Цар, про котрого Господь сказав: "Мій пастир, і всяке Моє пожадання він виконає"

27. Спеціально вибраний Божий народ, котрий належить до царського священства.

28. Слуга Царя та тих, хто має успадкувати спасіння.

29. Вождь, великий муж, котрий обіцяв повернути до царя Давида всього Ізраїля.

30. Жорстокий Ізраїльський цар, котрий облишив життя своїх шести братів і вчинив перелюбами мешканців Єрусалиму, а Юду звів.

32. Священник із роду Аарона в 5-му поколінні.

33. Жінка Ламеха, Каїнового нащадка, мати Тувалкаїна.

38. Батько Шамми, найхоробрішого лицаря царя Давида.

По горизонталі:

2. Син і престолонаслідник царя Давида, котрого виховував пророк Натан.

5. Цар юдейський, робив угодне "в Господніх очах,

тільки не з цілим серцем".

6. Одне із імен Божих, що підкреслює Його царську велич.

10. Суддя Ізраїля.

11. Грецьке ім'я риболова, котрий став лідером церкви; йому довірені особливі ключі.

12. Батько князя Буккі в Дановому племені.

14. Раб царя Соломона, котрий згодом став царем Ізраїлю.

19. Ідол, котрому цар Ахаз провів свого сина через вогонь.

21. Ім'я того, хто протиставився керівництву Мойсея, відкрилося лише за часів ап. Павла.

22. Священник у царя Давида.

23. Пагорбок, розташований в кінці долини, навпроти пустині Єруїл, де цар Йосафат отримав перемогу без битви над синами Моава і Аммона.

24. Юдейський цар, чиє серце було все з Господом по всі його дні.

25. Цариця, дочка Авесалома, мама двох царів, одного злого, іншого доброго в очах Господніх.

26. Батько царя — музиканта, піснетворця, князя Божого.

31. Велике місто, цар котрого сидів на попелі, каявся і постився він та народ.

34. Кірка, яка покриває краї гнозика, котрим було по-крито тіло праведника Йова.

35. Князь Едома, і син і внук Ісава.

36. Веніамінівець, який зчинив повстання проти царя Давида.

37. Еверів син, родоначальник 13-ти арабських народів.

39. Ізраїльський цар, вбив царя Захарію, а через місяць і сам був убитий.

40. Останній юдейський цар перед Вавилонським по-лоном.

Відповіді на кросворд опублікований у №5 "Біблійна їжа":

По вертикалі: 1. Сік 2. Нива 3. Олень 4. Голод 5. М'ясо 6. Жирафа 8. Ісак 10. Ідолська жертва 11. Серп 13. Кмин 16. Кактус 17. Піт 18. Сто 20. Луска — Сочевиця — Падло 25. Бір 27. Юшка 28. Цибуля 30. Пір 31. Олія 32. Криси 36. Виноград 37. Свинина 38. Терня 41. Ангольський 45. Огірки 46. Вариво 52. Брун 54. Бусол 55. Даром 56. Колос 57. Сокіл 60. Мед 61. Поле 62. Аса.

По горизонталі: 7. Хліб 9. Фініки 12. Перепелиця 14. Вода 15. Мука 19. Плоди 21. Часник 22. Птаство 26. Господар 29. Спека 32. Кришки 33. Ледаче 34. Дріжджі 35. Оливка 38. Терен 39. Живиця 40. Рибка 42. Ясно 43. Ніч. 44. Кров 46. Вино 47. Фіги 48. Гриф 49. Дяк 50. Віл 51. Чапля 52. Ваал 53. Сир 54. Будяки 58. Яструб 59. Молоко 63. Пелікан 64. Коромисло 65. Сіль.

**На землю тихо ніч іде,
Промені сонця догоряють,
А Марія з Йосипом
Місце для спочинку шукають.**

**Ходили, шукали вони місце для сну,
Господарів ніжно благали.
Усюди у відповідь чули вони:
“Для вас у нас місця немає”.**

**Спить Вифлеєм спокійним сном,
Усе навкруги засинає.
Марія й Йосип у хліві
Собі притулок відшукали.**

**І ось настав їй час родить
Своє найперше немовля.
Не дома в хаті — на соломі
Того бідного хліва.**

**Далеко в полі пастухи
Свої отари пильнували,
Грілися біля вогню,
Поміж собою розмовляли.**

**Аж раптом світло із небес
Усе навкруги освітило,
І Ангел Божий їм з'явивсь,
Сказав їм, що Дитя родилось.**

Лідія Бігзіля

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюза
(253) 347-6600

Українська церква Євангельсь- ких Християн-БAPTISTІВ міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-БAPTISTСЬКА Українська Церква “Джерело Життя”

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- БAPTISTСЬКА церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92544
Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

**Вісник Правди в інтернеті
<http://www.visnykpravdy.com>**